JURNALUL S.F.

ROMÂNIA

Anul III Nr. 96
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini - 250 lei

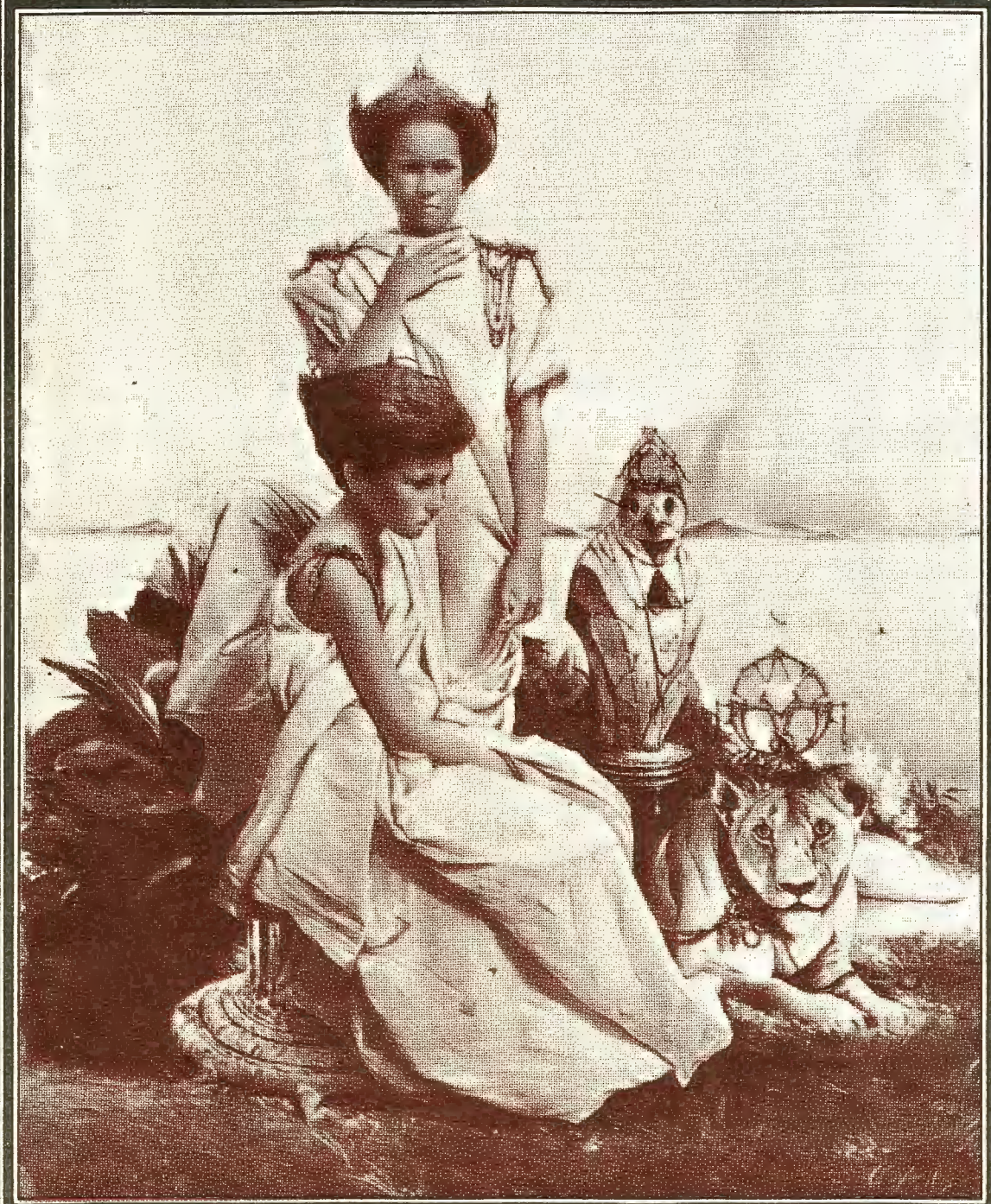

ZILELE V. PAPILIAN

PREMIILE HUGO '94

SCIENCE VID SHOW

CONCURS DE ÎNTEGRARE

REVELION SF TELEX INTERN

PRESA PE SCURT

INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

NUMĂR REALIZAT ÎN COLABORARE CU CENACLUL SFera

Lansarea numărului 100 al Jurnalului SF va avea loc pe 10 -XII -1994 la sediul redacţiei. Taxa de participare pentru fani este de 5000 de lei. Banii se pot trimite pînă la data de 1-XII- ac pe adresa *Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sec. 1, Bucureşti, Adrian Bănuţă.* Lista persoanelor invitate o vom publica în numărul viitor.

Cenaclul "Victor Papilian" organizează în perioada 9-11 decembrie 1994

ZILELE VICTOR PAPILIAN

Concursul organizat cu acest prilej va avea următoarele secţiuni:
- nuvelă;
- povestire;
- schiţă.

Lucrările se primesc pînă la data de 1 decembrie 1994 (data poştei).

La fiecare secţiune se va acorda cîte un premiu substanţial.

Lucrările nu trebuie să mai fi participa la vreun alt concurs şi nici să fi fost publicate.

Temele pentru sesiunea de comunicări sînt următoarele:

1. Victor Papilian, Vasile Voiculescu - scriitori de proză fantastică.
2. Locul SCIENCE FICTIONULUI în literatură şi artă.
3. Mit şi arhetip în lumea imaginarului.
4. Ştiinţa şi SF-ul

Rezumatele lucrărilor pentru sesiunea de comunicări trebuie să fie de maximum o pagină A4 (2000 semne) şi se primesc pînă la 1 decembrie a.c. (data poştei).

Atît participanţii la concurs cît şi autorii lucrărilor prezentate la sesiunea de comunicări sînt rugaţi să ne comunice adresele, telefonul (faxul) la care pot fi contactaţi, pentru ca aceia care, în urma selecţiei lucrărilor, vor beneficia de decontarea cazării, transportului şi mesei, să poată fi anunţaţi.

Toate lucrările şi corespondenţa în legătură cu Festivalul Victor Papilian vor fi trimise pe adresa:

CASA DE CULTURĂ STUDENŢEASCĂ CLUJ-NAPOCA
Cenaclul "Victor Papilian"
Piaţa Păcii, nr. 1-3; 3400, Cluj-Napoca
Tel. 064/11.80.24 (între orele 9-15)
18.53.09 (între orele 18-22)
Fax: 19.74.57

SCIENCE VID-SHOW

La Universitatea din Reşiţa va avea loc în perioada 9 - 11 decembrie 1994 **"SCIENCE VID-SHOW"** o reuniune cultural-ştiinţifică organizată de *Oficiul Judeţean pentru Tineret şi Sport Caraş-Severin, Liga Studenţilor din Universitatea "Eftimie Murgu"* şi cenaclul S.F. *"Vladimir Colin"* - Oţelu Roşu.

Vor.participa: Ion Hobana, M.M. Mândrea, Dumitru Dorin Prunariu, Florin Munteanu, Florin Zăgănescu, Harald Alexandrescu, Ion Ţugui, Cantemir Riscuţia, Constantin Maximilian şi Mihai Bădescu.

Bineînţeles din program nu va lipsi S.F.-ul.

CONTACT LA TELEFON:
055/531173 (Matei Donea) sau 055/410808
(Oficiul Judeţean pentru Tineret şi Sport Caraş-Severin).

TELEX EXTERN

PREMIILE HUGO
NOVEL - *Green Mars* de Kim Stanley Robinson
NOVELLA - *Down in the Bottomlands* de Harry Turtledove
NOVELLETTE - *Georgia on My Mind* de Charles Sheffield
SHORT STORY - *Death on the Nile* de Connie Willis
NON-FICTION BOOK - *The Encyclopedia of Science Fiction* editată de John Clute şi Peter Nicholls
FILM - *Jurassic Park* (Universal)
EDITOR PROFESIONIST - *Kristine Kathryn Rusch*
ARTIST PROFESIONIST - *Bob Eggleton*
ORIGINALITATE - *Space Fantasy Commemorative Stamp Booklet* de Stephen Hickman
SEMIPROZINE - *Science Fiction Chronicle* editat de Andrew Porter
FANZIN - *Mimosa* editat de Dick şi Nicki Lynch
SCRIITOR NEPROFESIONIST - *Dave Langford*
ARTIST NEPROFESIONIST - *Brad W. Foster*
CAMPBELL AWARD *Amy Thomson*
AURORA, English *Nobody's Son* de Sean Stewart
AURORA, Francais *Chronoreg* de Daniel Sernine
CONDIGEO AWARD *Passport to the Universe*

CICĂ *Numele persoanei care a afirmat la* RRTS *că am fost singurii care au mai publicat cîte ceva despre* Ursula K. LeGuin *este Aurel Cărăşel. Persoana care ne-a dezvăluit acest lucru se numeşte Tudor Grosu, are 17 ani şi este elev al Liceului economic nr. 1. Mărturisiri ale inculpatului: „ # De SF mă ocup cam de doi ani, am început cu Almanahul Anticipaţia. # Urmăresc cu atenţie programele de radio structurate pe SF -* Start spre extraordinar, Exploratorii lumii de mîine, Science Fiction World *# Nu am un scriitor preferat. # Am probleme în lecturarea textelor foarte actuale, cărora nu le sesizez esenţa. # În final aş dori să remarc activitatea* JSF, *care promovează atît nume consacrate ale genului, cît şi tinere talente. Cu toate astea nu agreez trimiterile duşmănoase la adresa unora (Aurel Cărăşel, Cornel Secu), dar poate acestea sînt întemeiate. În fond fiecare îşi face datoria aşa cum poate!*

După ce l-a hărţuit ani de zile pe celebrul scriitor

A fost arestat individul care susţine că STEPHEN KING este ucigaşul lui John Lennon

Un individ care susţine că scriitorul Stephen King l-a ucis pe John Lennon a fost arestat. La începutul acestei săptămîni, Stephen King, care se afla într-un turneu prin mai multe state, s-a oprit în Santa Cruz California. Steve Lightfoot, 40 de ani, s-a postat în faţa unei librării purtînd o pancartă pe care scria „Stephen King este un ucigaş. Ori e adevărat, ori mă va da în judecată."

Lightfoot A fost arestat luni şi a rămas în închisoare, cauţiunea fiind stabilită la 10.000 de dolari. „Steve Lightfoot mi-a fost ca o piatră în pantof pentru mulţi ani", a declarat Stephen King.

(După cotidianul „AZI")

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*

Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Mihail GRĂMESCU, Cristian IONESCU, Mara POPA M. D. PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION (REDACTORI) Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACŢIEI :
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector I, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Director administrativ : *Titus GUVIR*
Tehnoredactare computerizată *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Roxana Rogojinaru*
Corectură: *Nicu GECSE*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN Mariana SEBE Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11935 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director: Dan DIACONESCU
Redactor şef: Marius TUCA

Tiparul executat la INTACT

PRESĂ SCURT

„Curierul Național" 5 nov.

Acest număr cuprinde o prezentare a manifestărilor „Sibcon '94" semnată de Monica Marcu și în rest doza obișnuită de cărășisme: o traducere după pro(li)ficul H.T. Francis, o prezentare a Ursulei K. Le Guin din care aflăm că autoarea nu s-a înscris în „Stabilimentul Literar de Est" și un portret Mihail Grămescu despre care se afirmă inexact că „din 1972 a încetat definitiv să mai deseneze". Fascicola VI (1993) a fanzinului „Contact între civilizații" și numărul special JSF 70/1994 dedicat lui Mihai îi contrazic pe dezinformatorul A. C., francofon înrăit dacă remarcăm cum grafiază (heroique) heroic fantasy.

„Strict Secret" nr. 237

Frunzuliță mușețel,
iar traduce Cărășel
(„Vînătoarea de ciborgi"
de T. Francis). De mă rogi
să-ți spun din nou
cine-s Francis și cu Dow,
fără a-ți servi minciuna:
Cu A.C. ei sînt totuna,
fiindcă singur-singurel
se traduce Cărășel...
Dar nicicum nu vreau să-l vait
Fiindcă are...copy right!

Nicu Gecse

SUPER NOVA Nr. 53

Iată că după ce nu i-am băgat în seamă un număr sn-iștii au și început să se plîngă. Adevărul este că am avut multe materiale bune (mulțumim pentru aprecieri), iar ei nu au mai încăput în pagină.

Am considerat că nu este demn să îngrămădim *sărmăluțele din SN* în vreun colț (mai cereți SFatul doamnei Hâulica la prepararea lor) numai așa ca să apară. Ar fi stricat tot fasonul. Asta e!

Ni se propun nume noi: Sergiu Udrea cu „Da Vinci" și „Trafic galactic". Se pare că au învățat multe de cînd citesc JSF, debutează pionieri și promit (vezi „Poșta înaite de apocalips" din pag. 4) „specialele" lui Aurelius Belei (Luați-i voi pe toți!)

Se pare că Puffy, pardon Muffy, nu a rămas rece la elogiile *„incurabilului cavaler al lumii romantice nenăscute încă"*. (Unde am mai citit noi chestia asta? Maistre Lulu, scrii cumva scrisorile la indigo și pui apoi numele adrisantului?)

Cine credeți că s-a mai *rătăcit* prin SN? Chiar Ștefan Ghidoveanu (!) cu o traducere din A. Clarke - „Focurile din adînc".

În pag. 3 Dan Popescu scrie *„Din nou despre Pentagrama"*. Aflăm că jurizarea s-a făcut în două ore, că neacordarea Marelui Premiu s-a hotărît în cinci minute, că din cinci negri mititei ai juriului au rămas doar trei, că la nuvelă premiile s-au inventat la minut etc.

Alături de Dan fosila de MH, cum îi place să se alinte singur, prezintă cenaclul Suflet din Botoșani. Asta ca să-l ierte Dan Sociu pentru greșeala din SN 51.

În pag. 4, bine că-i ultima, Paul Tatomir privește peste gard în *„Scena SF germană în anul 1993"* iar Florin Mircea Tudor ne prezintă un maestru al ecranului fantastic - *Peter Cushing*.

La poșta redacției joacă Puffy, pardon Patrick Muffy, care își lărgește umerii să încapă cît mai mulți pe ei, ca să aibă cui se plînge. Cam asta e!

Așteptăm, încă, ceva mai mult de la ei.

Monte Carlo

ARGUMENT

Lucian Băbeanu spunea că în raportat cu literatură arta vizuală SF este defavorizată. Și aducea ca argumente: diferența dintre numărul concursurilor literare și cele de artă vizuală, diferența materială între premii, spațiile diferite de publicare. În mare parte are dreptate, dar cred că intervine în primul rînd legea cererii și a ofertei. În plus arta vizuală are avantajul de a se adresa direct intelectului, deci ne-ar putea reprezenta cu ușurință și *dincolo* fără a se pune problema unei traduceri. (Dar lasă că machetele, acele minunate realizări ce au fost prezentate 3 (trei!) numere consecutiv de DINO salvează totul)

Și cu că arta vizuală pare marginalizată în Brăila există un cenaclu care se **declară** și este **profilat pe artă vizuală**.

Înființat pe 17 ianuarie 1993 la inițiativa lui **Aurel Manole** cenaclul SFera își desfășoară activitatea în Casa Armatei din Brăila în fiecare duminică începînd cu ora 14. Statistic vorbind au obținut opt premii și trei mențiuni la literatură, șase premii și trei mențiuni la grafică, un premiu la caricatură, două mențiuni la machete și un premiu la pictură. (În plus premii și mențiuni pentru artă vestimentară SF și „sculpturi" în nisip).

Au realizat în colaborare cu cenaclurile Nova 5,5 și Noi fanzinul **SFeno+** și susțin o rubrică de SF săptămînală în cotidianul local **Libertatea**.

Promotionul local (insuficient după părerea mea) și-l fac prin intermediul posturilor locale de radio (**Univers FM** și **Dolly-Do**) și televiziune (**Cony-Sat** și **Storm**) cu sprijinul lui **Mircea Cărbunaru** și **Fiorin Ghiorghiță**.

Contactul cu **JSF** l-au realizat prin luna martie 1993 și, ca să ne lăudăm un pic, noi am fost cei care le-au dat un *brînci* în fandom invitîndu-i la **Giurgiu**.

Așa că din motive sentimentale și fiindcă tot sîntem (eu, Lucian Băbeanu și Cătălin Teniță) membri onorifici ne-am gîndit să mai defavorizăm un pic arta vizuală SF și să dedicăm un număr cenaclului SFera.

Adrian Bănuță

PS Pentru contact, reclamații sau SPONSORIZĂRI sunați la **039/681091 Marian Coman sau 039/635627 Carmen Cozea**

TELEX INTERN

 # Invitatul emisiunii „Ceaiul de la ora 5" (*Joi, 10 noiembrie, ora 17, TVR 2*) este/a fost ALEXANDRU MIRONOV.

 # *Monitorul Integrame Rebus*, nr. 18, 1994 ne propune un „Număr special Science Fiction" cu subiecte ca: *Bibliografie Science-Fiction, Șocul viitorului, Războiul lumilor* etc...

 # SORIN REPANOVICI, președintele FNTSF, s-a căsătorit. Este primul semn că își respectă angajamentul și că încearcă să se schimbe/modifice. Casă de piatră! (cu multe nivele)

 # *La mulți ani !* tuturor Mihailor și Mihaelelor. Nu-i mai enumerăm că sînt mulți.

 # Cătălin Dogaru, str. Pitești 11, 0500 Slatina, județul Olt - Caută cu disperare (cică) numerele: 19, 23, 30, 44-49, 52-56, 72-73 JSF

 # Arahnidei din Ploiești îi facem (c)hatîrul de-ai publica nr. de telefon la care vrea să schimbe JSF 77-80 cu JSF 76, 91-93. Dragi musculițe, caleoptere, țînțari și reptile ... dați năvală: tel. 044/123 502

Monte Carlo

CICA

• Din scrisorile voastre am dedus că și voi v-ați săturat de scrisorile deschise pe care le primim la redacție așa că avem trei variante: ori un număr special, ori vă dăm adresele și puteți comunica liniștiți pînă la adînci bătrînețe, ori vă spunem cît costă cm² de reclamă și vă tăiem chitanță.

• **Lucian Băbeanu** și **Marian Irimia** vor fi doi dintre sponsorii noștrii din decembrie. Au fost solicitați și de Ștefan Ghidoveanu.

• Cei trei M ai Stringului se pregătesc să intre în ARSFAN. Reciproca este valabilă: Cornel Secu intră în FNTSF.

DINO

Cenaclul V. Colin anunță:

Disponibilitatea de organizare a **Revelionului SF** în stațiunea Muntele Mic în perioada 29 decembrie '94 – 2 ianuarie '95 # Costul este de 120.000 de lei/persoană + un comision de 8% # Se oferă masă, cazare (hotel 2 stele), transport dus întors cu autocarul și telescaunul # Informații suplimentare la telefon 055/531173 Matei Donea.

SE CRUTĂ SPONSORII

CONCURSUL DE INTEGRAME

Soluțiile grilei „Simboluri" sînt:

I-S-I-U-A-F-INTERSECTAȚI-TIMPLARI- AG-PION-ACORD-U-L-UAM-N-RAR-INAL-IIOO-I-VIOLET-AFGAN-R-INUNDA-RE-PESCAR-ELIAD-OCTO-TALIMBE-U-RIA-AE-EC-AMINA-STICLE-ELUDA-ANULA-EDIL-COPT-AR-URUI-CAIN-A-OZ-INTREMAT-HAS-SEU-PIAN.

Verticalul se deduce clar.

Deși acesta este modul clasic de a trimite soluții, unii corespondenți și-au măcelărit „Jurnalul SF", acuzîndu-mă de sabotaj. Toate grilele au folosit și vor folosi cuvintele îngrilate în forma lor corectă (conform celor mai recente ediții DEX, DLRC, DN ș.a.) deci cu „î". Cum, probabil, Academia va reveni asupra regulii scrierii cu „â" (abuziv și aluziv introdusă) rezolvați în litera „Jurnalului SF" care încă n-a adoptat „â".

P.S. Dintr-o eroare sper scuzabilă (pentru că nu-mi aparține) la integrama din nr. 95, verticala 4 nu este colorată violet între căsuțele 3 și 6. Am primit totuși soluții exacte.

NB Toți cei care vor trimite soluții corecte la primele 5 integrame vor primi premii!

Rezolvarea integramei din acest număr o puteți expedia cel mai tîrziu pe 23 noiembrie 1994.

Nicu Gecse

Gabriel Brăilă

AgreGod

Yohanam ben Zakai a murit undeva la ecuatorul unei idei despre care s-a ferit toată viața să vorbească cu voce tare.

Probabil că rabbi a fost foarte speriat dar asta nu l-a împiedicat să lase în urmă vreo treizeci de manuscrise al căror conținut n-a consolat, secole mai tîrziu, pe niciunul dintre cercetătorii gîndirii mistice evreiești.

Limbajul, triplu semantizat, a salvat astfel memoria înțeleptului. Rabbi putea să doarmă liniștit.

Stevie T. în schimb avea rareori acces la un ritm alfa stabil pe cea mai mare parte a nopții. Alcoolul avea un efect atît de ciudat asupra lui încît ceasurile de trezie se umpleau de elefanți roz, ciclopici, a căror privire răutăcioasă îl făceau să îngîne sunete nemuzicale precum A-A sau Ga-Ga.

În restul zilei se descurca însă mai bine, iar faptul că își ținea banii prin buzunarele altora îl făcea pe Stevie T. să fie deosebit de cosmopolit.

Toleranța și iertarea și le desavîrșise sub lecturile din Gandhi: refuzul unui anume real și dezvoltarea interesului pentru cu totul altceva fuseseră orchestrate de un prieten evreu, relativ bătrîn.

Această relativitate nu l-a împiedicat pe acesta să-și dea duhul într-un mod onorabil, cîteva luni mai tîrziu.

Din averea amicului, Stevie T. a primit niște foi soioase și vechi despre care testamentul amintea în termeni cert elogioși și îmbibați de o teama desuetă pentru finele secolului

Alexei Sorkenin suferea de o boală ordinară a ochilor tradusă aproximativ în două lentile și într-un număr par de dioptrii.

Desigur acest defect nu-l împiedica să observe relații ascunse în ordinea lucrurilor.

Mai trebuie precizat că în sistemul rațional al lui Sorkenin ordinea lucrurilor era un concept exclusiv tehnic cuprinzînd șopronul, magazia cu scule și o bună parte din preajma casei părintești. Drumurile la Magazinul Universal erau deasemeni incluse.

Prima lui invenție se referea la un melancolic filament de bec, iar a doua la înclinarea firelor la periuțele de dinți.

Mai departe nu și-a numerotat invențiile. Cîteva, cu utilitate gospodărească; spre exemplu acul elastic de cusut, au făcut să se vorbească prin cartier cu oarece admirație.

După ce a emigrat în Noile State Americane, în pivnița casei s-au găsit tot felul de artefacte migăloase contrazicînd în bună parte o serie de legi naturale.I s-a găsit un loc mult mai potrivit la marginea orașului.

Astăzi nu se știe nimic mai mult despre acestea. Locuitorii însă continuă să își arunce cu regularitate gunoaiele tot acolo.

Stevie T. privea pata galbenă a veiozei. Manuscrisele furnicau de scrierea bătrînului Zakai cu gîndăceii grafici iudaici. Mintea lui T. era parazitată în bună măsură de aceștia. Mecanisme ascunse roteau șirurile de cuvinte aparent fără prea mult înțeles în diversele

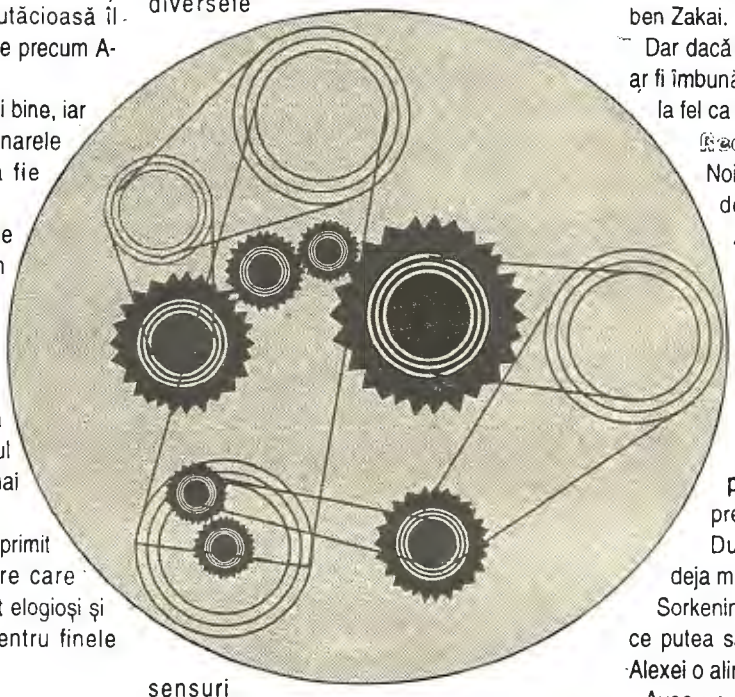

sensuri

pe care Stevie le întrezărea în sclipirile de inspirație.

Vorbea singur și numai o sticlă pe jumătate goală îl asculta cu atenție. Rolul sticlei, istoria, din pudicitate sau dintr-un principiu retușator, nu-l mai pomenește.

Eticheta ținea, în data expirării conținutului, piesa necesară întregirii unui puzzle mental ce dădea cheia descifrării textelor.

După ce a citit în noua vedere deschisă de formula descifratoare Stevie T. a dus instantaneu mîna la sticlă.

Acesta n-a protestat.

Fiecare obiect sau ființă își are o sorginte. Originea adevărată nu constă în seriile de cauze și interrelații ce duc la o constituire materială. Real, geneza se sprijină pe cuvinte. Ceea ce se petrece la nivel atomo-molecular e doar un act de reconstituire după arhetipuri - acestea sînt cuvinte, moduri esențiale ale universului.

Universul seamănă foarte mult cu o vorbire. Din acest punct de vedere oamenii sînt muți sau, prin excepții, aduc în lipsa adevăratului limbaj un erzaț de oralitate cosmică.

Lucrurile sînt ca în cazul substituirii necesare a cuvintelor cu gesturi și gîngăveli la nevorbitori.

Yohanam ben Zakai spusese A în creație.

Probabil că se considerase înfăptuitorul unui sacrilegiu atît de mare încît renunțase la a conversa cu materia, iar descoperirea cuvintelor și rețeta lor o îngropase în alte cuvinte ce însemnau doar o reluare nostalgică a celor dintîi.

Stevie T. nu avea pretenții de creator și nici de credincios. Altfel accepta cu greu ceea ce zicea ben Zakai.

Dar dacă era adevărat, nu vedea de ce nu și-ar fi îmbunătățit existența învățînd să vorbească la fel ca Dumnezeu.

Sorkenin era de puțin timp în Noile State Americane. Practica tot felul de munci utile cum ar fi, vinderea ziarelor, plivirea plantelor ori spălarea parbrizelor.

El credea într-o predestinare a vieții omului așa că nu a fost deloc surprins cînd s-a ciocnit cu Stevie T. pe o stradă cu nume de cifră.

După scuzele de rigoare cei doi au făcut cunoștință. La cîțiva pași se putea bea berea favorită a președintelui Blinton.

După cîteva beri universul le părea deja mult mai relaxat.

Sorkenin i-a prezentat lui T. o mică invenție ce putea să se cheme foarte bine și brichetă. Alexei o alinta "lazăr".

Avea un principiu funcțional simplu - un bob de deșeu radioactiv muribund emitea exact în spectrul în care vibrau optim niște lamele bimetalice. Cuplul respectiv emitea slab luminos spre un cristal tratat după metodele speciale ale lui Sorkenin.

Aici teoria era răsturnată și fotonii domesticiți rapid. Rezultatul era un fir de energie supradensă care putea aprinde și țeava unui tun. Dar lui Alexei îi lipsea din dispozitiv fărîma radiogenă.

Stevie T. văzu în Sorkenin omul providenței. Îi expuse pe scurt descoperirile din manuscrise cu o claritate demosteniană. Sorkenin clătină din capul său bărbos și se declară apt de încercare.

Peste cîteva nopți, într-o uzină dezafectată, printr-un subsol insalubru părăsit pînă și de șoareci, ca o corabie pe cale să se scufunde, s-a dus o activitate susținută de construire din materiale rebutate a unui agregat semi-fantastic.

Mai trebuiau cîteva materiale delicate, dar acest impediment a fost depășit printr-un sistem de furturi descoperite întotdeauna prea tîrziu.

Grafică - CARMEN COZEA

Desigur a venit și ziua a șaptea în care cei doi ar fi trebuit să se odihnească, dar Sorkenin - în ciuda epuizării - avea gesturi febrile, nerăbdătoare, iar Stevie T. își mișca ochii în toate părțile și vorbea în jumătăți de frază.

Agregatul era ceva extrem de nefamiliar prin alcătuire. În amalgamul de roți dințate, schimbătoare de căldură, fragmente de cuve, resturi de reductoare se puteau zări fără mari probleme și părțile mecanice ale vietăților suprarealiste create de Sorkenin.

Într-un loc era ceva ca o gură mare care se interioriza spiral printr-un corn metalic. Deasupra scria în rusește IEȘIRE. La capătul celălalt, finalizînd o ocluziune de cabluri, intestine industriale și sforicele miraculoase verzi, se afla o mașină de scris marca Remington, din cele cu clopoțel după fiecare rînd scris.

În interior, într-un posibil centru de greutate al agregatului, era un bazin mititel cu apă tare și încă ceva în care se aflau imersante bare de cupru, de aluminiu și, deosebit de important, bare material neutru cu granule de uraniu.

Această piscină juca, totuși, un rol modest în economia mașinii avînd grijă doar să amorseze un ciclu funcțional delicat ce se termina prin traducerea cuvintelor bătute la Remingtonul uzat în supra-cuvinte.

Totul era gata. Mai trebuiau date cîteva chei la magnetoul de pornire al sistemului și monstrul sau ce era s-ar fi trezit.

oooxooo

Alexei introduse manivela. Îi cam tremurau mîinile, așa că Stevie T. sări să-l ajute. Învîrtiră o dată cu forțe unite și agregatul se hurducă surd din lăuntrurile sale inginerești.

Mai învîrtiră o dată și becul de control vopsit în roșu sîngeriu se aprinse.

"Poate că n-ar fi trebuit s-o facem", spuse Alexei Sorkenin.

Bătrînul Alexei spuse:

– Poate că n-ar fi trebuit să o facem. Știi, mi-e cam teamă. Dacă o să funcționeze?

– Trebuie, zise T., astfel rămînem niște ratați. Adică unu plus doi la marea confrerie a ratașilor.

Știi, zic să scrii BANI. Asta pentru început. Mi-e poftă de un homar. Ai văzut desenele animate, nu?

„Trei homari și-o pisicuță
se zdroncăne-ntr-o căruță"

Frumos, ce zici?

– Scrie BANI făcu Sorkenin. Pentru încercare, așa...

Stevie bătu profesional pe clapele Remingtonului ca pe dantura unei broaște preistorice patru litere. *B,A,N* și *I*.

Modulele agregatului începură să se miște peristaltic și zgomote înfundate se auzeau din intestinele monstrului.

Curînd urmară sunete plăcute. Erau monezi romane, turce, lei urîți românești, rupii, dinari, scoici din sistemul monetar polinezian toate amestecate cu fisele roșii, verzi, albăstrui – scrumbie ale feluritelor bacnote.

– Oho, zise Stevre văd că trebuie să facem o selecție. Cele mai multe sînt bune pentru muzeu.

Fu întrerupt de ieșirea unor titireze masive de piatră care se rostogoliră pînă la ei.

– Ce mai sînt și astea, făcu Sorkenin, tot bani?

– Cine știe prin ce galaxie poți să-ți cumperi sandale cu ei, îi răspunse T.

O vietate răschirată cu abdomenul strălucitor se străduia să se degajeze din movila zăngănitoare în care fusese vărsată de agregat.

– O monedă vie?! La naiba oprește mașinăria! O să ne bage în casă diviziunile monetare de pe Betelgeuse sau Alpha Six!

Alexei încreți din sprîncene și trase un șut în corbul moliu ce se cățăra pe duna pestriță.

– Nu are un sistem de oprire propriu zis, declară.

Dacă ar fi creat în unicat s-ar fi oprit singură așteptînd o nouă comandă. Așa era concepția de funcționare.

Cred că n-o putem opri decît dîndu-i o nouă comandă.

Stevre T. înjură scurt și se deplasă la Remington. Bătu ***AER PROASPĂT***.

Vărsarea de obiecte aparținînd unor timpi diferiți, familiare pentru alte zone se opri brusc.

Urmă o acalmie de geneză apoi un curent de aer proaspăt își făcu simțită prezența în subsol.

– Acum va trebui să facem ordine. Parcă ar fi vomitat o bancă internațională aici.

Alexei era prea puțin iritat. Continuă:

– Deci, agregatul crează toate tipurile de bani. De oricînd și de oriunde.

Arhetipul de ban e unul dar matrițele de materializare sînt nenumărate.

Se aplecă și culese din grămadă ceva ca o pendulă trasă cu pușca.

Îl cîntări în palmă cîteva secunde.

– Ce zici de ăsta?

Stevie privi în altă parte.

– Ar trebui să cumpărăm locul și construcția. Nu trebuie să fim dibuiți. Prietene, am pus mîna pe cea mai grozavă chestie din lume!

Pînă acum unu și cu unu făceau doi acum o să facă atîta cît vrem noi!

– Te ocupi și de versuri? întrebă ușor surprins Alexei.

Grafică - CARMEN COZEA

Grafică - CARMEN COZEA

– Am talent , nu?

– Hm, făcu Alexei apoi traseră amîndoi în piept un aer teribil de proaspăt.

REAL 3 Stevie se întoarse cu o mulțime de pachete. Ar fi putut obține orice de la agregod cum numiseră mașinăria însă nu-și putuse refuza plăcerea de a cumpăra începînd de la mîncare la șampon de păr. Dealtfel băuse la un restaurant unde produsese discrete unde de antipatie datorită vestimentației.

– Îți place? strigă el. Sorkenin citea lîngă Remingtonul cel vechi. Ridică ochii.

– Ce-ai acolo? Nu părea interesat de răspuns dar Stevie nu observă.

– Mîncărică, proteină extra și vitamine. A fost mișto. Data viitoare îmi cumpăr un costum. Țoalele astea sînt obositoare și atrag atenția asupra mea . Ce mai e nou?

Sorkenin își frecă bărbia. Avea mîini stranii cu degete din acelea uluitor de lungi care-ți lăsau impresia că gîndesc singure.

– Mașina e periculoasă. Judecă și singur, n-o putem opri decît prin distrugere. Ceva în schema imaginată de mine n-a mers. Mă simt nesigur aici cu fierul ăsta lîngă mine. Am senzația că dinăuntrul ei mă privește cineva.

– O fi divinul care îndeplinește dorințele. Ei, hai nu o lua în tragic. Începutul e greu, știi doar.

Poate te influențează peisajul. Nu e deloc vesel aici. Uite, putem scrie cuvîntul *„HAZ"* sau și mai bine *„FERICIRE"*.

Ce zici? Nu degeaba se zice „inundat de fericire". Acum o să fie la propriu. Alexei îl privea curios. Părea că vrea să spună ceva. Oricum era deplasat cu veselia lui de hîrtie gofrată. Putea să-și pună în cap și-un dovleac galben cu ochi scobiți și dinți lați din crenele decupate în coajă.

Stevie se apropie și-i puse o mînă pe umăr. Cu cealaltă îi dădu cartea la o parte.

– Nu fi și prost, fraiere! Lumea trebuie să fie îmbunătățită. Va fi o nouă religie. Tu și cu mine – divinitatea cu două fețe, Janus, Double – face cel mic. Ala și cu Bala portocala, ha, ha...

Vorbea de-aproape, prea de aproape. Se simțea și mirosul de vin. Sorkenin întoarse capul într-o parte. Stevie nu era decît un bou. Pocnea băsica udului în el de prost ce era.

Îl îmbrînci ridicîndu-se. Stevie se dădu înapoi. Ochii mai păstrau încă o umbră de veselie mirată cînd se sprijini cu palma de claviatură.

– Cine naiba te crezi? făcu el neluînd în seamă amănuntul.

Sorkenin vru să-i răspundă dar masca de duritate de pe fața lui se descompuse în trăsăturile concentrice ale atenției.

Din mitra utilajului se auzeau iar zgomotele facerii.

REAL 7 Nu era chiar o insectă deși inelele toracice sudate două cîte două te-ar fi îndemnat să afirmi asta. Era, mai degrabă, un soi de utilaj organic chitinos avînd nostalgia zborului .Și nici nu avea simțul umorului. Probabil că regreta liniștitea de unde fusese aspirată prin avîntul magic al lui Stevie T.

Se-aruncă peste niște conducte învelite-n grîul urît al izolantului și zburătăci spre secția de la nivelul superior.

– Ce naiba ai făcut! izbucni Alexei apoi se precipită către mașina de scris.

Un artropod greoi comprimat lateral și avînd o culoare gretoasă își lăsă cu grijă, unul cîte unul, segmentele pe marginea gurii de IEȘIRE.

O clipă mai tîrziu prin sector se răspîndi un miros care l-ar fi făcut și pe un sconcs să se simtă jenat.

Zgomote în matricea mașinii îl determinară pe Sorkenin să bată rapid *AER*.

Grafică - CARMEN COZEA

Animalul chirăi și sări viguros pe o masă de fier încărcată cu prese ce se răsturnară asurzitor împreună cu el. Se degajă rapid și apăru acoperit cu o chiurasă sclipitoare de spaghetti metalici. Puloverul ăsta îi venea chiar bine dar oxigenul părea să-l ardă. Se mai zbătu cîteva clipe apoi rămase nemișcat.

Sorkenin se apropie de animal. Murise .

– A murit. Nu i-a priit atmosfera noastră...

REAL 7 Stevie T. visa. Visa că scria la un poem interminabil. Literele erau ciudate, strîmbe – viermișori negri interminabili.

Scria întruna la Remingtonul cel vechi. Își dădea seama de asta, ar fi vrut să înceteze dar mîinile i se retezaseră de la încheieturi și degetele alergau singure pe claviatură.

Într-o tăcere desăvîrșită mașina vomita creaturi filogenetice. Seriile evolutive se încîlceau, cele mai curioase specimene vărsîndu-se unele într-altele. Era un covor mișcător de mandibule, de fire lungi, de torace, de antene, aripi, oase plate, coarne, spirale, membre, colonii, mozaicuri.

Apoi i se păru că se trezește.

O lumină roșie, murdară, ca o globulă de sînge văzută pe dinăuntru, trecea prin vitralii în cameră .

Nu era nici o creatură pe acolo.

Și deodată un zgomot percută din interiorul aparatului. Monstruletul metalic, ca un ceas cu mecanismele pe dinafară, ce se cățăra spre IEȘIRE nu-l prea încîntă.

Se trezi brusc. Respiră ușurat deși visul încă i se mai rotea înăuntrul minții. Vise! își spuse. Ar fi vrut să mediteze asupra lui.Sorkenin se răsuci pe salteaua unde dormea.

Stevie T. luă o rangă și lovi.

Văzu o flamă. Mai întîi în interiorul corpului apoi în interiorul propriei vieți. Aruncă ranga însîngerată și păși peste Sorkenin avînd grijă să nu se murdărească.

Nu mai luă loc pe scaun cînd scrise la mașină.

REAL 8 Nu era chiar o insectă, deși inelele toracice sudate două cîte două...

REAL 9 – Ai greșit, spuse din spate Sorkenin. Stevie T. se răsuci. Avu senzația de deja vu, de univers anterior iterîndu-se odată și încă o dată.

– Ești mort, reuși să spună.

– Sînt mort, confirmă rînjind Alexei.

REAL 10 AgreGodul se opri.

Ochiul de control se stinse. Stevie T. și Sorkenin se priviră. Ca și cum explodase o

planetă. Era de neconceput.

– Nu înțeleg, spuse Alexei.

Și deodată se simțiră foarte singuri în Real 10.

Real 15 - !eȘti un idiOt Răcni aleXei. Un idiot PerfeCt. Ne-ai prinS în Karussel. Ai Amestecat Panglicile de Realitate!

Vocea lui venea de departe, de foarte departe.

- Nuuu! mugi Stevie T. Era lăbărțat și gros ca o mătase noroioasă.

Își rostogolea ochii în toate părțile dar nu reușea să localizeze sursa strigătului.

Era agățat de pereți, acoperind AgreGodul cu revărsarea trupului său speriat.

Cancer - asta avea. Celulele proliferau cu o viteză incredibilă, se deformau, se alungeau, îl purtau către stradă fără ca el să se miște din loc doar prin expansiunea grotescă a corpului. Amibă, asta sînt, plînse el.

- !RaHat Asta Ești! Ai GreșiT, ne-Al distruS pe Amîndoi. Planurile Realului, ne-ai Aruncat în Planuri Unde nu ERam,nu... vocea se reteză, se estompă în năruirea dimensiunilor ce obtură deschiderea în Real 44.

Stevie T. rămase singur.

- Ajutoor! urlă el în Real 103. Dar nu-l înțelegea nimeni, nu-l ajută nimeni.

Real 36 - NU-mi plac mușteIe, gîndi Stevie. Apoi își imagină coborînd iarna lui zero absolut peste jumătate de continent. - Toate mușteIe ar muri, zise el cu voce tare. Nu știa dacă se referea doar la prolifice insecte.

Sorkenin termină de mîncat și-i adresă lui T. o privire întrebătoare.

- Nimic, spuse acesta. Numai că nu-mi place să-mi înghit aer de-a gata. Ar fi mai nimerit să mai cerem bani sau aur. Poate că trebuie să ne umflăm de gologani și să trăim liniștiți din dobîndă. Dacă facem un calcul...

-Parcă erai mai vioi azi dimineață, mormăi Sorkenin.

Era numai în maieu, se schimbase mult în două zile. Numai AgreGodul era de vină. Unealtă sadaică la urma urmei, ba chiar francmasonică.

Alexei se juca cu bricheta. Zise:

-Cred că sîntem de fapt servitorii, nu stăpînii lui. După cum pronunțase ultimele cuvinte s-ar fi zis că sunetele se măreau încet și sigur. Tăcu dar nu mult timp.

- Ai fi de acord să-l distrugem?

Stevie se scărpină pe gît. Își dădu seama că privea AgreGodul și întoarse repede capul.

- După ce ne umplem de bani sînt de acord. Sau bijuterii, sau lingouri de platină sau aur. Nu mai vreau de-acum încolo să-mi ghiorțăie mațele la mijlocul vreunei fraze.

- Asta e destinul, la urma urmei. Ni s-a dat cu mult peste ce am cerut. Doi șoareci care constată că...

- Rahat, destinul! făcu Stevie, nu există destin, continuă el ceva mai puțin convins. Ce naiba! Nu ne-am maturizat deloc. Mîine o să mă scol cu ochii limpezi și o să judec altfel. Și să nu mai folosești termenul de destin! Mă scoate din minți explică, așezîndu-se la loc.

Urmăriră cu privirea o insectă perfect normală care traversă masa, se opri, sondă cu antenele și dispăru printre clapele R și E ale mașinii de scris.

- Mă duc să mă plimb, anunță Sorkenin, dacă ai ceva să-mi mai spui mă găsești la topitorie.

Vru să mai adauge ceva dar se răzgîndi.

După ce plecă Stevie tresări.

AgreGodul făcea multe. Oare numai chestii concrete, limitate?

- Toată viața am fost un coate-goale, zise el tare nereușind să impună tonului acea nuanță încurajatoare, un terchea-berchea, un zgîrie-brînză, o somitate în materie de nimicuri. Așa mi-a fost scris. Tăcu, parcă mestecînd ultimul cuvînt. Se așeză la fel de gînditor la masă și vru să scrie DESTINE dar se răzgîndi.

Nu-i plăcea cuvîntul. Bătu REALITĂȚI.

Grafică - MARIAN COMAN

Real 13 Yohanam ben Zakai a murit undeva la ecuatorul unei idei despre care s-a ferit toată viața să vorbească cu voce tare.

Grafică - MARIAN COMAN

„Amityville, Casa diavolului``

Scenariul: Sandor Stern
Regia: Stuart Rosenberg
Cu: James Brolin, Margot Kidder, Rod Steiger

Undeva la marginea orașului Amityville, în Long Island, este o casă drăguță:etaj, mansardă etc. O casă cît se poate de cumsecade, la prima vedere. Dacă aveți cumva drum pe acolo, evitați-o! Acolo și-a cerut diavolul azil politic.

Acțiunea demarează pe două voci: trăznet-foc de armă. Ochiul ciclopic al camerei de luat

IMAGINI MIȘCATE

vederi surprinde alternativ lucirea fulgerului și explozia de la gura unei arme de vînătoare. Apoi o familie întregă este decimată în somn. Mai vreți?

La un an după acest „instant", o altă familie își dorește acest habitat. Ce credeți că urmează?

Tema a fost exploatată de nu se poate; memoria îmi derulează cel puțin zece titluri. Însă acest thriller are un „ceva" nou. Îmi tot trec prin față imagini și nu pot spune ce.

Filmul este puțin sub medie, dar poate satisface amatorii de senzații tari.

Conflictul biserică-forță demonică (mai apar și ceva exorciști, însă diavolul e mai tare) nu l-am văzut exploatat mai bine decît în „OMEN 1-6", care este unul dintre filmele de referință. Deși este mai vechi, de dragul artei, v-aș sfătui să-l vedeți și pe acesta..

Rămîneți cu bine!

DON SIMON

În ciudada amneziilor profane care ne urmăresc pas cu pas, sînt oameni care nu-l pot uita. Dan Merişca ne-a oferit o istorie şi un model.

Cenaclul Quasar de la Casa de Cultură Studenţească din Iaşi dedică amintirii sale întîlnirile din 19 şi 20 noiembrie ac.

Cîţiva prieteni de marcă şi-au anunţat participarea.

Vom avea în vedere şi organizarea Festivalului Quasar din primăvară.

IN MEMORIAM DAN MERIŞCA

Nicolae C. Ariton

Din Lumea fanzinelor...

SFANYPHORE - Franţa

După ce am făcut o scurtă escală în Canada francofonă, în episodul trecut al rubricii noastre *„Din lumea fanzinelor"*, astăzi revenim în bătrînă Europa, mai exact în Franţa.

„SFANYPHORE" este un fanzin puţin altfel faţă de cele pe care le-am prezentat pînă acum. Cu toate că are forma şi dimensiunile clasice: A5, 62 de pagini, redactare pe calculator şi fotocopiat în 200 de exemplare, conţinutul este cu totul deosebit: *„Bulletin d'histories de science-fiction, de fantastique, fantasy, e-pouvante, horreur et gore"* („Buletinul istoriilor science-fictionului, fantasticului, fantasy, groază, horror şi thriller") se ocupă cu: *„Les noms, la presse et l'histoire"* („Numele, presa şi istoria") genului sau genurilor mai sus menţionate. Dacă este să mergem mai departe cu această divagaţie, fanzinul se deosebeşte însă şi de categoria fanzinelor specializate, în care cele mai reprezentative sînt/au fost „A&A", (care nu mai apare) a lui Francis Valery şi, parţial, „Yellow Submarine", editat de Andre-Francois Ruaud.

Fanzinul nu are rubrici constante, fiecare număr este dedicat unei teme.

În articolul nostru ne vom ocupa de numerele din aprilie şi iulie 1994, care sînt un *„Dictionaire des pseudonymes"* („Dicţionar de pseudonime"). Mai clar, este vorba despre un veritabil dicţionar de pseudonime al autorilor de SF şi F din întreaga lume (chiar şi România).

„Scopul meu nu este acela de a face un studiu psihologic asupra motivelor care îi fac pe autorii de romane sau nuvele să-şi ia un pseudonim", declara ALAIN HUET, editorul fanzinului. De asemenea, nu are nici pretenţia de a rezolva polemicile existente asupra unor pseudonime şi a autorilor necunoscuţi care stau în spatele lor, totul doar *„Pentru sport"*.

Doar răsfoind cele aproape 120 de pagini ale celor două numere ale fanzinului, realizezi munca enormă depusă de către autor, pentru a strînge cele cîteva mii de nume şi pseudonime. Această muncă nu o putea face decît un profesor de matematică, cu rigurozitatea specifică, aşa cum este ALAIN HUET.

Poate mulţi dintre dumneavoastră ştiau, dar eu am aflat, cu această ocazie, pentru prima dată, că FOREST ACKERMAN a semnat şi cu pseudonimul Hubert George Wells sau Dr. Acula. De asemenea, ISAAC ASIMOV cu Geoge E. Dale şi Paul French. Că RAY BRADBURY nu este un pseudonim dar este o formă prescurtată a numelui Raymond Duoglas Bradbury . Iar prietenul fanilor români, JOHN BRUNNER a mai semnat: J. Loxmith, Trevor Staines şi Keith Woodcott.

Cele mai multe probleme cu propriul nume le-a avut cunoscutul autor LESTER DEL REY, care nu era altceva decît pseudonimul la *Del Rey Y de Los Verdes Ramon Felipe* San Juan Mario Silvio Enrico Smith Heathcourt.

În dicţionarul de pseudonime al lui ALAIN HUET, *Sergiu Fărcăşan* apare ca un pseudonim franţuzit al scriitorului Crişan Făgeraşu. În „File din Anticipaţia românească" a lui MIRCEA OPRIŢĂ, situaţia este prezentată exact invers, respectiv: *„... cînd publica sub pseudonimul Crişan Făgeraşu romanul „O iubire din anul 41.042..."* Cine are dreptate? Înclin să cred că domnul Opriţă, avînd în vedere că la sfîrşitul anilor '50, cînd a apărut romanul, a te chema *„Serge"* era ca şi cum ai fi jumătate *„imperialist"*, iar *Crişan-Făgeraşu* era românesc şi părea de origine sănătoasă.

Lista cu pseudonime este extrem de lungă şi cu toate că „partea leului" o au autorii francofoni, întreg fandomul, din Finlanda pînă în Statele Unite, se regăseşte în aceste pagini.

În finalul fanzinului ALAIN HUET promite că va reveni cu nu nou număr în cadrul dicţionarului de pseudonime în care se va ocupa de pseudonimele cu care au semnat doi sau mai mulţi autori care au scris împreună.

VA URMA

Concurs DINO di 5000 lei

Unde dai şi unde se sapă!

Cică George Ceauşu, căicîndu-şi pe inimă, pe orgoliu, pantalonii, costumul şi pălăria din pai de orez în picioare, s-a hotărît să văduvească QUASARUL de un om cu greutate şi să se înscrie în Quo Vadis? pentru a face puţină dictatură printre răzvrătiţii ploieşteni care s-au gîndit, se spune, să pună o bombă sub scaunul lui Repanovici, programată să explodeze chiar în momentul cînd dl. Mironov îi aducea acestuia o sponsorizare grasă pentru tabăra de la Atlantykron. În acest fel cei de la Quo Vadis? vor împuşca doi iepuri dintr-un foc, iar dl. Tărăcilă va alege între cele două fotolii. Cică, generos, acesta îi va ceda pe cel mai tare d-lui Secu (uite cum se mai uneşte o dată România cu Transilvania), pentru ca domnia sa să-şi mai îndrepte coloana vertebrală care, se pare, îl supără mereu, mai ales cînd intră în ceaţa FNTSF şi în plus să nu mai sufle încă o dată organizarea euROconului care, potrivit unor surse demne de încredere care au insistat să rămînă anonime, această manifestare va avea loc în 1999 sau în 2001, nu, în 1997, ba nu, în 1073, şi că locul desfăşurării va fi oraşul Oţelul Roşu unde Matei Donea îşi va licita, la sfîrşit, căruciorul pentru a acoperi onorabil cheltuielile. Se mai zvoneşte că, deşi sînt prieteni buni, Michael Haulică şi Dănuţ Ivănescu se vor certa crunt de la premiile NeBula şi YuGo, pentru care vor fi nominalizaţi drept răsplată pentru întreaga lor activitate în domeniul scrijelitului pe hîrtie sau pe pereţi dar, cînd doi se ceartă al treilea cîştigă, Ana Maria Negrilă le va sufla pe amîndouă de sub nasul lor, lăsîndu-i cu buzele răsfrînte. Însă, ea, protestînd împotriva hulirii cyberpunkului le va refuza şi va dona banii unei case de copii cu handicap SF sever. În plus, cică editura Nemira se va îmbogăţi de pe urma celor trei care, după ce vor cădea la pace, vor înfiinţa o asociaţie numită „CARITASPUNKUL", asociaţie care îi va indigna peste măsură pe Victor Stoica care, după ce a cîştigat din greu ceara depilatoare la tombola Pentagramei, a hotărît să devină chel în ciuda rugăminţilor lui Cristinel Nedea de a nu strica imaginea fantasticului în SF sau invers

Oricum, asta e, într-un zvon există în totdeauna un sîmbure de adevăr.

Ce mai spuneţi de faptul că, cică, Mihail Grămescu tace şi coace ceva. Aici zvonul s-a oprit brusc pentru că s-a terminat pagina. S-a auzit însă de o invazie a quovadiştilor în toată ţara şi că dl. Tărăcilă va trebui să-l organizeze cît mai economic pe Iulă, pentru a reuşi ca la următoarele PloCoane să-şi mulţumească toţi membrii cotizanţi şi, la urmă, pe toţi participanţii.

Nemulţumit însă, a rămas, după cum am auzit, Cristinel Nedea care a fost pus la cazne şi i-a fost tăiată limba, organ cu care a grăit înţelept, la Pentagrama că printre participanţi nu există scriitori.

Dar, am auzit că şi doamna Mîndrea este nemulţumită pentru că balerinii din String au rămas peste hotare, drept zălog, la un trib de canibali din Africa, sîngeroşii sălbatici cerînd drept răscumpărare 100.000 de fanzine pentru a fi folosite la educarea copiilor lor. Drept care, distinsa doamnă a slăbit umblînd după sponsorizări, căci, culmea, aceştia i-au mai cerut, pe deasupra să fie şi color.

Dar am mai auzit că şi la JSF se petrec lucruri necurate. Se spune că fraţii Bănuţă nu vor mai fi fraţii Bănuţă, ci fraţii Grimm şi că Arca lor va fi îndreptată spre o nouă direcţie ce va începe cu: *„Cică a fost odată un SF românesc care a trăit mulţi ani fericiţi şi a avut mulţi copii care poate mai trăiesc şi astăzi."*

Şi eu am încălecat pe-o şa şi am spus zvonul aşa!

Un răspîndac marţian

VITRINA CU ILUZII

ANTIROMAN ŞI ANTIEROI - între SF şi romanul modern

de MIHAIL GRĂMESCU

Între SF-ul răsăritean şi cel apusean există o diferenţă de categorie ontologică de clasare, care mi-a devenit cu atît mai clară cu cît am citit mai mult SF apusean.

În vreme ce în occident SF-ul reprezintă în principiu un continuator al tradiţiei „cărţilor populare" laice, nu rareori cu conţinut... eretic (să zicem), în răsărit literatura de acest fel a fost anexată mai mult ştiinţei, aşa cum în evul mediu, aceasta, la rîndul ei fusese anexată religiei. Probabil că aşa se explică predominanta intelectualistă a conţinutului tematic şi rezonanţa poetică a principalelor texte SF „de referinţă" din est.

Nu trebuie uitat, de asemenea, că linia „oficială" a literaturii răsăritene nu agrea altă formă de expresie în afara realismului (socialist), iar SF-ul, prin valenţele sale apreciate de unii critici drept „evazioniste" (în imaginar) era considerat de Putere o linie dizidentă. Iată motivul pentru care „un gemuleţ" minor literar din apus a căpătat în spaţiul culturii răsăritene statut de manifest politic şi ideologic cu conţinut înalt artistic *(alături de formele cele mai rafinate de expresie - cam ca în iluminism literatura despre şerpii de mare şi unicorni)* şi intelectual pe linia ideologiilor idealiste şi subiectiviste.

Elevatelor dispute teoretice, cu caracter academic şi cult din răsărit, le corespund adesea, în apus, opere din cele mai modeste din zona romanţului gotic, anecdoticii groase sau picarescului. Ceea ce pentru noi, în lagărul militarizat pentru pace era sacru şi trufanda, nu rareori dincolo era vulgar şi comerţ. Fiindcă, pe de altă parte, ceea ce pe dincolo nu era decît trufanda şi delicatesă, pe la noi a fost răspîndit uneori ca produs de masă şi pentru masă (cum ar fi cazul cu *V. Woolf, Faulkner, Borges, E.A. Poe, Holderlin, Kant, H. Marcuse, B. Croce, Hegel*, sociologi, economişti şi alţii).

Există, şi va persista probabil multă vreme, o anumită incompatibilitate între cultura răsăriteană şi cea apuseană, aşa cum există o incompatibilitate între cea europeană şi cea americană. Să amintim aici fie şi doar amănuntul de istorie literară că, pentru europeni, cel mai popular scriitor american este şi rămîne Poe, care în America nu a fost şi nici măcar acum nu este considerat drept „un clasic" cu valoare incontestabilă - în vreme ce „clasicul" lor Scott Fitzgerald, de pildă, este considerat de degustătorii de artă din Europa drept un scriitor pentru gusturile subretelor şi soldaţilor.

Tot aşa, în epoca stalinistă, simfonismul devenise prin „popularizare"... muzică populară.

Există o indiscutabilă incompatibilitate între criteriile de valoare ale culturilor şi nici măcar nu sînt foarte convins că ar fi indicat să se militeze pentru uniformizarea lor sau pentru aplanarea în vreun fel a caracteristicilor specifice. Oare nu acesta a fost principalul cusur al culturii de tip sovietic, care a încercat în mod nejustificat şi abuziv să impună propriile criterii de apreciere, ideologice şi estetice, drept singurele juste? Numai Sanctitatea Sa este infailibil în lumea asta - noi, ceilalţi rămînînd în tot ce facem şi spunem sub semnul îndoielii.

În sfîrşitul acestui veac, maoistul slogan *(sau, poate, linpiaoistul slogan - dacă ar fi să dăm crezare „gurilor rele")* „lăsaţi toate florile să înflorească" pare a se instaura ca statut al celor mai multe democraţii autentice.

+++

După ce debutează ca un roman popular în varianta italiană - Pandolfo şi Pandolfino - să spunem, scrierea domnului Quaglia ia o turnură neprevăzută, orientîndu-se aproape eminamente antiecleziastic. Avem de-a face cu o creaţie eclectică (neunitară), oscilînd între diferite experimente de maniera romanului modern (în genul celor ale lui Unammunno şi Pirandello) în care personajul antierou iese cîmplet din operă pentru a intra în diferite dispute cu autorul, cu alte personaje din acelaş plan sau din planuri ale naraţiunii distructive, ba chiar cu un soi de dumnezeire destul de nedumnezeiască a operei ca atare. Aşa cum am mai expus în diferite alte cazuri, după părerea mea SFul este în primul rînd o proză de idei, în care personajele nu au naturalete şi realitate. Ele se prezintă mai mult ca nişte personaje de desen animat - iar în romanul domnului Quaglia chiar sînt, la un moment dat, desene animate, butaforie, simplă îmbrăcăminte arbitrar aleasă pentru a da expresie ideii.

În cazul *Vagabondului interspaţial* nici nu avem, de fapt, de-a face cu un roman propriuzis decît pînă la un anumit punct al naraţiunii, loc de unde firul epic se sparge într-o serie suprarealistă de imagini fără legătură prea strictă între ele - verbiaj care degenerează treptat în oarece asemănător absurdului, al cărui umor buff autorul pare că îl şi caută în mod intenţionat.

Satira este aproape eminamente socială, antiecleziastică şi nu tocmai ortodoxă artistic. Limbajul - cel puţin cel al traducerii române - este departe de a reprezenta o mostră de stilistică, abundînd în trivialităţi şi cuvinte inventate care scîrţîie greoi între dinţi.

În primele două părţi avem de-a face cu două planuri epice

Grafică - Alina Leon

distincte: o lume ireală de poveste populară în manieră picarescă al cărui singur element straniu îl reprezintă TELEVIZORUL complet anacronic în contextul cuasi-medieval (sau pseudo-medieval); şi un al doilea text, desfăşurîndu-se într-o lume viitoare frizînd absurdul (cu viziuni suprarealiste şi tehnici de dicteu automat) în care societatea umană este împărţită în două subculturi religioase preudo-catolice: cultul Televizorului şi cultul Coca-Cola, aşteptîndu-şi fiecare „mîntuitorii" săi.

Un singur personaj uneşte primele două părţi ale cărţii - al cărui moment culminant emoţional îl reprezintă finalul celei de-a doua părţi în care autorul reuşeşte să trezească un anumit fior metafizic chiar, atunci cînd eroul său, Arthur *(numele sînt preluate în carte, ca şi naraţiunea - probabil cu singura explicaţie că editurile din occident plătesc la cuvînt)* un soi de preot „televizat", jucîndu-se cu comanda televizorului său reuşeşte să înducă maşinii prin numărul π (3,14), iraţionalul unui fantastic algebric care sfîrşeşte prin revelaţia extrasenzorialului şi imaterialului.

În partea a treia a romanului firul naraţiunii se desface total în divagaţii experimentale şi absurde. Nu aş putea afirma că stilul general al romanului este caracterizat prin acurateţe, dar, pe alocuri, umorul tot mai gros devine grosier de-a dreptul, alunecînd în trivial.

Cu toate acestea disputa ideii rămîne interesantă. Trecînd prin televizor ca printr-o uşă *(„Eu sînt o uşă")*, eroul nimereşte în lumea pseudo-medievală a primei părţi a cărţii, de unde la cu el pe Sibila *(un personaj feminin la fel de arbitrar ca şi celelalte)* superficial conturată literar şi, de altfel suficient de indiferentă evoluţiei ulterioare a naraţiunii. Toţi eroii cărţii sînt modernişti anteriori.

Arthur şi Sibila călătoresc prin diferite lumi mai mult sau mai puţin interesante pentru cititor, trecînd printr-un postatomic deşert de cenuşă unde întîlnesc un Krist anticristic, apoi printr-o lume de desene animate, ajungînd chiar la un Programator divin şi cam abstract care moare în mod Nietzche-ean.

S-ar spune că delirul creator al autorului a atins punctul de maximă efervescenţă. Toate ideile expuse se amestecă şi învălmăşesc tot mai confuze. Acţiunea cedează total spaţiul discursului-dezbatere pe diferite idei tot mai primejdios... eretice. De fapt, însă, în pofida unei căutări de autor, şi critica socială şi „erezia" sunt destul de cuminte tradiţionale generaţiei în blugi. Revolta domnului Quaglia se rezumă la nemulţumirea de a vedea *„Numele Domnului luat în van"* de civilizaţia religiei televizorului şi Coca-Colei - în fond o derivată hiperbolizată... artistic a civilizaţiei industriale. Transcende prin tot romanul, nemărturisită pînă la ultimele pagini, o nostalgie a marilor probleme sociale şi metafizice pe care meschinăria lumii noastre aşa cum este ea acum le cufundă în mizeria sexismului şi stupidităţii. Nu de Dumnezeu şi Christos este nemulţumit Quaglia, ci de mărunta imagine a acestora din oglinda civilizaţiei noastre care aservesc pînă şi divinitatea intereselor mai mult sau mai puţin josnice ale marilor trusturi.

Povestea, ca orice roman popular care se respectă, se termină cu un soi de happyend. Putea tot atît de bine să se termine în coadă de peşte, sau oricum altcumva. Potenţialul de idei fusese epuizat încă de mai înainte, dar autorul se pare că nutreşte o impresie suficient de proastă despre publicul căruia i se adresează, fiindcă a ţinut cu tot dinadinsul (după ce l-a „testat" cu multe pagini de idei „grele") să-l înjosească băgîndu-i pe gît un epilog, şi apoi chiar un epilog în epilog în care sugerează impresia mea de mai sus - anume că romanul era încheiat mai de mult, dar, ca într-o comedie de desen-animat Hanna şi Barberra, ultima secvenţă, cu sonor cu tot, este reluată încă o dată, „spre deliciul publicului spectator": „Wilmaaaa!"

Ce împiedică oare *Vagabondul Interspaţial* al adoptatului (de către fandomul român) domn Roberto să fie o mare operă SF? În pofida abundenţei de gadgeturi SF *(plante inteligente, transplanturi de organe, dezbateri de idei, nu e singură lume ci mai multe lumi imaginare)* este, cred eu, tocmai apartenenţa la altă categorie literară - diferită de SF tocmai prin caracterul ei mai pestriţ, prolix şi eclectic - la modernism. Pe de altă parte există în acest text compozit o discrepanţă între forma de expresie forţat comică aleasă şi tragismul de esenţă al elementului narat. Ca la comediile cineveriteului italian - cu care textul are multe de împărţit - în spatele „poantelor" de circ cu care se încearcă smulgerea unui hohot de rîs condescendent stă, vizibilă, tragedia unui *Căpitan de la Rovere pe La strada imperiului universal*.

Cred că în arta modernă italiană se întinde (după modestele mele cunoştinţe) un mare vid - cam de pe la Lampeduza încoace. Un spaţiu pustiu şi sterp care aşteaptă o personalitate de mare putere de expresie capabilă să impună iar Civilizaţiei nu de la nivelul *„copierii modelului american"* din acest sfîrşit de mileniu, ci de la nivelul unei culturi şi civilizaţii cît lumea şi mai presus de Lume. Cine va fi cel ce se va ridica prin trufia sa mai presus de Trufie şi în ce manieră de expresie? Nu ştiu. Poate domnul Quaglia, atunci cînd se va regăsi pe sine pentru a se pierde. Poate altcineva. Poate în mainstream. Poate în SF. Poate acum. Poate mîine. Poate niciodată.

Ruinele Coliseumului şi Viei Apia îl aşteaptă, neclintite. Cu cîte o Entitate în spatele fiecărui cuvînt: *Vitruviu, Petronius, Apuleius, Buonnarotti, Vergiliu*... Uneori mă apucă dorul să mă pun pe învăţat iar latină. Şi italiană. În pofida slabelor mele aptitudini în ce priveşte limbile străine. Dar cînd constat cît de multe cărţi mai am de citit în casă în română şi franceză, îmi trece.

PAT MURPHY
DRAGOSTE ŞI SEX PRINTRE NEVERTEBRATE

Aceasta nu este ştiinţă. Aceasta n-are nimic de-a face cu ştiinţa. Ieri, cînd bombele au căzut şi lumea s-a sfîrşit, am renunţat la gîndirea ştiinţifică. La distanţa asta de locul unde a explodat bomba ce a distrus San-Jose-ul, îmi închipui că am primit o doză medie de radiaţii. Insuficiente pentru o moarte instantanee, dar prea multe pentru a mai spera în supravieţuire. Mi-au rămas doar cîteva zile, şi am hotărît să-mi petrec acest timp construind viitorul. Cineva trebuie s-o facă.

Am fost educată pentru asta. M-am pregătit în biologie,chiar dacă studiile mele sînt neterminate. Am obţinut diploma în inginerie. De cinci ani proiectez şi construiesc roboţi pentru procesele industriale. Cererea pentru astfel de creaţii industriale nu mai există acum. Însă mi se pare un mare păcat să risipesc echipamentul şi materialele care au rămas în laboratorul pe care colegii mei l-au abandonat.

Am să pun roboţii împreună şi îi voi face să muncească. Însă nu voi încerca sa-i înţeleg. Îi voi lua cîte unul în parte, nu mă voi gîndi la procesele lor interioare, nu voi iscodi, nu mă voi ruga şi nu voi analiza. Timpul ştiinţei s-a dus.

Pseudoscorpionul, Lasiochernes Pilosus, este o insectă ascunsă, asemănătoare unui scorpion şi trăieşte în cuiburile moliilor. Înainte ca pseudoscorpionii să se împerecheze - ei dansează - un menuet subteran, particular - observat doar de molii şi entomologii voyeuri. Cînd masculul găseşte o femelă receptivă, îi agaţă cleştii cu ai lui şi o trage spre el. Dacă ea rezistă, el se învîrte, ţinîndu-se de cleştii ei şi tîrînd-o după el, refuzînd să accepte un răspuns negativ. Încearcă iarăşi şi trage femela spre el, cu cleştii tremurînd. Dacă ea continuă să reziste, el se dă înapoi şi îşi continuă dansul: învîrtindu-se, oprindu-se ca să-şi tragă partenera încăpăţînată, învîrtindu-se iarăşi.

După o oră sau mai mult de dans, femela cedează inevitabil convinsă că paşii de dans ai companionului se potrivesc cu ai ei. Masculul depune un pachet de spermă pe pămîntul ce a fost curăţat de sfărîmături de picioarele lor în timpul dansului. Cleştii lui vibrează în timp ce o trage pe faţă, poziţionînd-o deasupra pachetului de spermă. Acceptînd în sfîrşit, ea îşi presează orificiul genital de pămînt şi ia sperma în corpul ei.

Textele de biologie arată că cleştii scorpionului mascul tremură în timp ce el dansează, însă nu spun şi de ce. Nu fac speculaţii despre emoţiile lui, motivele lui, dorinţele lui. Asta n-ar fi ştiinţific.

Teoretizez că pseudoscorpionul mascul este neràbdător. Printre aromele de fiecare zi ale ranatului de molie şi vegetaţiei în putrefacţie, el miroase femela şi parfumul ei îl umple de dorinţă. Însă este temător şi confuz. Fiind o insectă solitară, nesociabilă, este tulburat de prezenţa altuia asemeni lui. Este prins între emoţii contrare: nevoia lui atot-cuprinzătoare, teama lui şi ciudăţenia situaţiei sociale.

Am renunţat la pretenţia de ştiinţific. Fac speculaţii despre motivele pseudoscorpionului, conflictul şi dorinţa întruchipate în dansul său.

Îi pun penis primului meu robot ca un fel de glumă, o glumă despre evoluţie.

Sînt singura care a rămas, din cîte ştiu. Colegii mei s-au risipit - să-şi găsească familiile, să caute adăpost pe dealuri, să-şi petreacă ultimile zile hoinărind pe ici şi pe acolo. Nu mă aştept să mai văd pe cineva în viitorul apropiat. Şi dacă aş vedea, probabil că ei n-ar fi interesaţi de glumele mele. Sînt sigură că majoritatea oamenilor cred că au trecut timpurile pentru glume. Nu înţeleg că bomba şi războiul sînt cele mai grele glume. Evoluţia este cea mai mare glumă.

Îmi amintesc ce învăţam despre teoria evoluţionistă a lui Darwin la biologia din liceu. Chiar de atunci am gîndit că era ceva straniu în felul în care oamenii vorbeau despre ea. Profesoara prezenta evoluţia ca pe un fait accompli, terminat, finalizat. O scotea cu greu la capăt printre complexele speculaţii privitoare la evoluţia omului, vorbind despre Ramapithecus, Australopithecus, Homo erectus, Homo sapiens şi Homo sapiens neanderthalensis. La Homo sapiens se oprea şi asta era totul. În felul în care profesoara privea situaţia, noi eram ultimul cuvînt, vîrful grămezii, capătul liniei.

Sînt sigură că şi dinozaurii gîndeau la fel, dacă gîndeau. Cum ar putea fi ceva mai bun decît o platoşă blindată şi o coadă cu ţepi.

Gîndindu-mă la dinozauri construiesc prima mea creaţie după un model reptilian, o creatură asemănătoare cu o şopîrlă, făcută din bucăţelele şi piesele pe care le strîng de la prototipurile industriale ce umplu laboratorul şi depozitul. Îi dau creaturii mele un corp îndesat, la fel de lung pe cît sînt eu de înaltă, patru picioare, în prelungirea corpului, apoi articulate la genunchi ca să atingă pămîntul, o coadă la fel de lungă ca şi corpul, înspicată cu ţinte de metal decorative; o gură crocodiliană cu dinţi mari, curbaţi.

Gura este doar pentru decor şi protecţie; această creatură nu va mînca. O echipez cu o serie de elemenţi solari, fixaţi într-o creastă asemănătoare unei vele, în spinare. Căldura razelor de soare va determina creatura să-şi extindă vela şi să adune energie electrică ca să-şi reîncarce bateriile. La răcoarea nopţii va plia vela în spate, devenind lucioasă şi aerodinamică.

Îmi decorez creatura cu nişte chestii de prin laborator. Din gunoiul din spatele automatului de răcoritoare, valorific cutiile de aluminiu. Le tai sub forma de franjuri colorate pe care le ataşez dedesubtul bărbiei acestei creaturi, ca guşa unei iguane. Cînd sînt gata, cuvintele de pe cutiile de răcoritoare s-au transformat într-un non-sens: Coke, Fanta, Sprite şi Dr. Pepper amestecate într-o coliziune de culori strălucitoare. Chiar la sfîrşit, cînd restul creaturii este complet şi funcţional, fac un penis din tubulatură de cupru şi ştuţuri. Se leagănă sub pîntece, strălucire de cupru şi aspect obscen. În jurul cuprului strălucitor împletesc un cuib de şobolani chiar din propriul meu păr, care îmi pică din pumnul plin. Îmi place cum arată: cupru strălucitor uitîndu-se pe furiş dintr-o gramadă de bucle ţepoase.

Uneori slăbiciunea mă copleşeşte. Îmi petrec o parte din zi în toaleta femeilor din afara laboratorului, zăcînd pe podeaua de ceramică răcoroasă şi dezmorţindu-mă doar ca să vomit în chiuvetă. Slăbiciunea nu este ceva la care să nu mă fi aşteptat. Mor, la urma urmei. Zac pe podea şi mă gîndesc la bizareriile biologiei.

Pentru un păianjen mascul împerecherea este un proces periculos. Asta este adevărat mai ales la speciile de păianjeni care ţes pînze complicate, de formă sferică, genul de pînze care captează roua de dimineaţă şi sclipesc atît de frumos pentru fotografii naturalişti. La această specie femela este mai mare decît masculul. Ea este, trebuie s-o mărturisesc, un pic cam parşivă: va ataca orice atinge pînza.

La vremea împerecherii, masculul acţionează prudent. Şovăie la marginea pînzei, trăgînd uşor de un fir de mătase ca să-i atragă atenţia. Trage într-un ritm foarte specific, semnalizînd că vrea să-i fie amant, şoptind suav prin smuciturile sale: Te iubesc. Te iubesc.

După o vreme, consideră că ea i-a recepţionat mesajul. Are încredere, acum că a fost înţeles. Însă acţionează cu atenţie; ataşează un fir de împerechere de pînza femelei. Trage de fir ca s-o încurajeze pe femelă să urce. „Doar tu, dragă", semnalizează el. „Tu eşti singura".

Ea urcă pe firul lui - feroce şi pătimaşă, însă temporar domolită de promisiunile lui. În acel moment, el se grăbeşte spre ea, îşi eliberează sperma, înainte ca ea să se răzgîndească şi să o ia la goană. Treabă periculoasă să faci dragoste.

Înainte ca lumea să se ducă dracului, eram o pereche periculoasă. (Straniu - mă surprind scriind şi vorbind despre mine la timpul trecut. Atît de aproape de moarte, încît mă consider deja moartă). Bărbaţii se apropiau cu precauţie, semnalînd delicat de la distanţă: „Sînt interesat. Tu?" Nu le răspundeam. Realmente nu ştiam cum s-o fac.

Sînt singurul copil la părinţi, întotdeauna m-am ferit de ceilalţi oameni. Eu şi mama mea locuiam împreună. Cînd eram mică, tatăl meu a plecat să ia un pachet de ţigări şi nu s-a mai întors niciodată. Mamă mea, grijulie şi precaută din fire, m-a avertizat că bărbaţii nu pot fi crezuţi niciodată. Oamenii nu pot fi crezuţi. Ea se putea încrede în mine şi eu mă puteam încrede în ea, şi asta era totul.

Cînd eram la facultate, mama mea a murit de cancer. Ştiuse de tumoare de

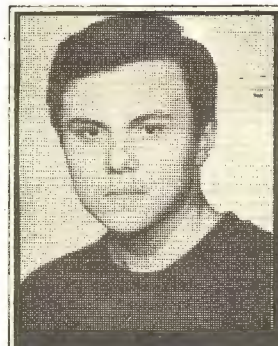

 # Cătălin Teniţă - născut în Bucureşti, pe 4 octombrie, 1977. # Elev la Liceul Spiru Haret, clasa a XI-a A, informatică. # Autori preferaţi - Ellison, Le Guin, Strugatki, Spinrad, Gibson, Sterling, Dick, Aldiss, Kafka, Mircea Cărtărescu, C. T. Popescu, Sebastian Com, Petrică Sîrbu etc. # Preferă muzica anilor şaizeci. # Teroristul preferat - Abu Nidhal. # Număr la pantofi - 43. # Este unul dintre traducătorii de bază ai JSF-ului (vezi 76, 80, 81-82, 85, 95 şi integralul 96) şi unul dintre membrii onorifici ai cenaclului SFera. (El nu ştie, încă)

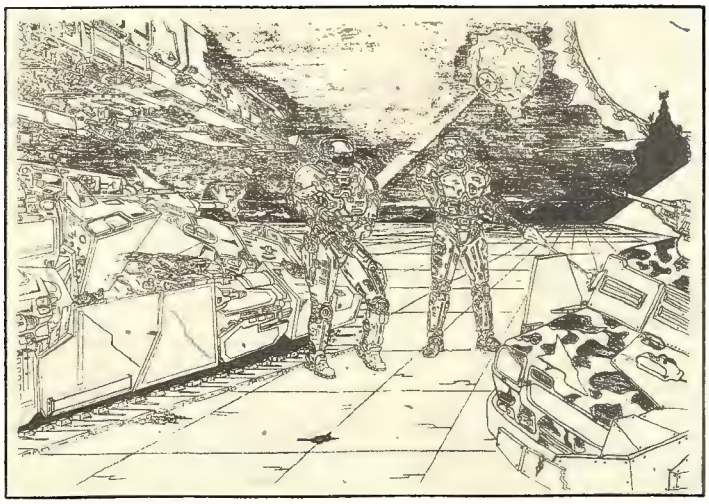

Grafică - Baciu Cătălin

mai mult de un an: suportase și o intervenție chirurgicală și chemoterapie, în vreme ce îmi scria scrisori siropoase despre grădinărit. Confesorul ei mi-a spus că mama mea era o sfîntă - nu-mi zisese din cauză că nu voise să-mi tulbure studiile. Mai apoi mi-am dat seama că se înșelase. La urma urmei, nu puteam să mă încred sută la sută nici în ea.

Gîndesc că poate mi-a lipsit ferestruica îngustă a ocaziei favorabile. Dacă, în vreun punct de pe parcursul drumului, aș fi avut un prieten sau un iubit care să fi făcut efortul să mă convingă să ies din cochilie, aș fi putut fi o persoană diferită. Însă asta nu s-a întîmplat niciodată. La liceu, căutam siguranța cărților mele. La facultate, studiam singură în nopțile de vineri. Cînd am ajuns la postuniversitară, eram, asemenea pseudoscorpionului, obișnuită cu o viață solitară.

Lucrez singură în laborator, construind femela. Ea este mai mare decît masculul. Dinții îi sînt mai lungi și mai numeroși. Sudez punctele de îmbinare a scîndurii la locul lor cînd mama vine să mă viziteze în laborator.

– Katie, spune ea, de ce nu te-ai îndragostit niciodată? De ce n-ai avut niciodată copii?

Continui să sudez, chiar dacă-mi tremură mîinile. Știu că nu este aici. Delirul este un simptom al infestării radioactive. Însă ea continuă să mă privească în timp ce lucrez.

– Nu ești cu adevărat aici, îi zic și realizez imediat că este o greșeală să vorbesc cu ea.

I-am certificat prezența și asta îi dă mai multă putere.

– Răspunde-mi la întrebări, Katie. De ce nu s-a întîmplat?

Nu îi răspund. Sînt ocupată și va ține prea mult să-i vorbesc despre trădare, să-i explic echilibrul dintre teamă și dragoste. O ignor așa cum ignor și tremurul mîinilor mele și durerea din pîntec, și continui să lucrez. Pînă la urmă ea pleacă.

Folosesc restul cutiilor de răcoritoare ca să-i dau femelei solzi colorați strălucitori: roșu de la Coca-Cola, verde de la Sprite, portocaliu de la fanta. Din cutiile de răcoritoare fac un oviduct, căptușit cu metal. Este îndeajuns de larg ca să primească penisul masculului.

Masculul păsării de umbrar își atrage perechea construind un fel de operă de artă. Din bețe și ierburi, el construiește două ziduri paralele, apropiate pe care le unește formînd o boltă. Apoi decorează structura și zona dimprejurul ei cu ornamente tipătoare: bucățele de os, frunze verzi, flori, pietre strălucitoare și pene lepădate de păsări cu penaj extravagant. În zonele în care oamenii aruncă gunoiul, el folosește capace de sticlă, monede și fragmente din geamurile sparte.

Stă în umbrarul său și cîntă, proclamîndu-și dragostea pentru oricare și toate femelele din vecinătate. Pînă la urmă o femelă îi admiră umbrarul, îi acceptă invitația și se împerechează.

Pasărea de umbrar își folosește discernămîntul în decorarea adăpostului. Alege ornamentele cu grijă - selectează o bucățică de sticlă pentru scînteierea ei, o frunză strălucitoare pentru eleganța ei naturală, un fulg albastru-cobalt pentru expresivitatea culorii. La ce se gîndește el în timp ce construiește și decorează? Ce-i trece prin minte în timp ce stă și cîntă, anunțînd lumii disponibilitatea sa?

I-am dat drumul masculului și lucrez la femelă, cînd aud zăngănituri și trosnete venite din afara clădirii. Ceva se întîmplă pe aleea dintre laborator și clădirea de birouri din vecinătate. Cobor să investighez. Din capătul aleii privesc înăuntru, și creatura mascul fuge spre mine, năucindu-mă atît de mult încît mă dau un pas în spate. Își scutură capul și își zăngăne dinții amenințător.

Mă retrag în partea îndepărtată a străzii și privesc de acolo. El se aventurează în afara aleii, gonind în lungul șoselei, apoi este oprit de un BMW parcat pe bordură. Îi aud ghearele zăngănind pe metal. Un capac de roată dăngăne în momentul în care lovește pavajul. Creatura duce piesa strălucitoare de metal în capătul aleii, iar apoi se întoarce pentru celelalte trei, cărîndu-le una cîte una. Cînd mă mișc, el se grăbește înspre alee, zădărnicind orice tentativă de a i se invada teritoriul. Cînd stau liniștită, el se întoarce la munca lui, colectînd capace de roți, cărîndu-le pe alee și aranjîndu-le așa încît să capteze lumina soarelui.

În timp ce privesc, scormone în rigolă și adună lucruri pe care le găsește atrăgătoare: o cutie de bere, niște învelitori din plastic colorat de la acadele, o bucată de funie din plastic galben strălucitor. Ia tot ce găsește și dispare cu ele pe alee.

Aștept. Cînd epuizează rigola de lîngă capătul aleii, se aventurează dincolo de colțul străzii, iar eu îmi fac mutarea, alergînd spre intrarea în alee și privind înăuntru. Pardoseala aleii este acoperită cu bucățele de plastic și hîrtie. Pot vedea țiplele de la acadele și pungile de hîrtie de la Burger King și McDonald's. Funia din plastic galben este legată de o țeavă ce urcă pe un zid și de un cîrlig ieșind din celălalt. Bălăbănindu-se pe ea, ca rufele curate pe o frînghie, sînt bucăți colorate de țesătură: un prosop de baie de culoarea roșului de Burgundia, o cuvertură de lînă, un așternut albastru, din satin.

Văd toate acestea dintr-o privire. Înainte să pot examina umbrarul mai amănunțit, aud zăngănitul ghearelor pe pavaj. Creatura fuge spre mine, furioasă din cauza intruziunii mele. Mă răsucesc și dispar în laborator, trîntind ușa. Însă odată ce m-am depărtat de alee, creatura nu mă mai urmărește.

Grafică - Gabriel Doagă (Debut)

De la fereastra etajului al doilea îl privesc cum se întoarce pe alee și îmi închipui că verifică dacă i-am deranjat ceva. După o vreme apare la capătul aleii și se tolănește acolo, iar lumina soarelui scînteiază pe carapacea lui din metal.

În laborator construiesc viitorul. Ah, poate nu, însă nu este nimeni care să mă contrazică, așa că voi spune că asta fac. Termin femela și îi dau drumul.

Apoi se instalează slăbiciunea. Cît mai am încă putere, trag un pat de campanie dintr-o cameră din spate și îl postez la fereastră, de unde să pot privi afară și să-mi urmăresc creațiile.

Ce este ceea ce doresc de la ele? Nu știu exact. Vreau să aflu ce am lăsat undeva în urmă. Vreau să fiu sigură că lumea nu se sfîrșește odată cu mine. Vreau sentimentul, înțelegerea, certitudinea că lumea va merge înainte.

Mă întreb dacă dinozaurii pe moarte erau fericiți să vadă mamiferele, creaturi mititele, șobolănești, foșgăind timid în tufișuri.

Cînd eram în clasa a șaptea, toate fetele au trebuit să se ducă la o prezentare specială în timpul orei de gimnastică dintr-o după-amiază de primăvară. Ne-am îmbrăcat în costumele de gimnastică, apoi ne-am așezat în auditoriu, și am urmărit un film denumit ***Devenind femeie***. Filmul vorbea despre pubertate și menstruație. Imaginea însoțitoare prezenta conturul unei tinere fete. În timp ce filmul avansa, ea se transforma într-o femeie, crescîndu-i sînii. Animația arăta cum uterul dezvolta un țesut, apoi îl expulza, apoi dezvolta altul. Îmi amintesc că priveam copleșită imaginile ce prezentau ovarele

eliberînd un ovul care se unea cu un spermatozoid şi care apoi se oprea în uter şi se transforma într-un bebeluş.

Trebuie că filmul ocolise cu atenţie orice discuţie despre proveniența spermei, căci îmi aduc aminte că am întrebat-o pe mama de unde vine sperma şi cum ajunge înăuntrul femeii. Întrebarea a făcut-o irascibilă. A mormăit ceva despre un bărbat şi o femeie care se iubesc - de parcă dragostea era într-un fel tot ce trebuia ca sperma să-şi găsească calea în corpul femeii.

Mi se pare că după această discuţie am fost întotdeauna un pic confuză în legătură cu dragostea şi sexul - chiar şi după ce am învăţat despre mecanismele sexului. Penisul alunecă cu dibăcie în vagin - dar unde intervine dragostea? Unde se termină biologia şi unde încep emoţiile mai puternice?

Oare femeia pseudoscorpion iubeşte masculul după ce dansul lor se termină? Oare masculul păianjen îşi iubeşte perechea în timp ce se îndepărtează în goană, fugind să-şi salveze viaţa? Oare există dragoste între păsările de umbrar cînd copulează sub adăpostul lor?

Textele din cărţi omit să o spună. Fac speculaţii, însă nu am nici o modalitate să aflu răspunsurile.

Creaturile mele sînt angajate într-un ritual de curtare lung, lent. Mi se face mai rău. Uneori mama vine să-mi pună întrebări la care nu îi răspund. Uneori bărbaţii stau pe patul meu - însă ei sînt mai puţini reali decît mama. Aceştia sînt bărbaţii la care am ţinut - bărbaţii despre care am crezut că i-aş putea iubi, dar totuşi n-am făcut nici un pas dincolo de acest gînd. Prin corpurile lor translucide pot vedea pereţii laboratorului. Niciodată n-au fost reali, gîndesc.

Uneori, în delirul meu, îmi amintesc lucruri. Un dans din facultate: dansam lent, cu corpul cuiva lipit de al meu. Camera era fierbinte şi neventilată ar noi am ieşit afară ca să luăm nişte aer. Îmi amintesc că el m-a sărutat, în vreme ce o mînă îmi mîngîia pieptul şi cealaltă bîjbîia la nasturii bluzei mele. Am continuat să mă întreb dacă asta era dragostea - această bîjbîială în întuneric.

În delirul meu, lucrurile se schimbă. Îmi amintesc un dans în cerc, cu mîinile cuiva strîngîndu-le pe ale mele. Picioarele mă dor, încerc să mă opresc, însă partenerul mă trage înspre el, refuzînd să mă elibereze. Picioarele mi se ridică din instinct în acelaşi timp cu ale partenerului, totuşi nu există nimic care să ne ajute să menţinem ritmul. Aerul miroase a igrasie şi mucegai; mi-am trăit viaţa în subteran şi sînt obişnuită cu aceste mirosuri.

Aceasta este dragostea?

Îmi petrec zilele zăcînd la fereastră, privind prin geamul murdar. Din capătul aleii el o cheamă. Nu i-am dat voce, însă el o cheamă în felul său, frecîndu-şi cele două picioare din faţă aşa încît metalul scrîşneşte pe metal, scîrţîind ca un greier de mărimea unui Buick. Ea se plimbă tacticoasă la capătul aleii, ignorîndu-l în timp ce el şarjează spre ea, zăngănindu-şi dinţii. Apoi el se dă în spate, de parcă ar invita-o să-l urmeze. Ea trece pe lîngă el. Însă după aceea, o clipă mai tîrziu, ea păşeşte iarăşi tacticos şi scena se repetă. Înţeleg că nu este într-adevăr nesimţitoare la atenţia pe care el i-o acordă. Pur şi simplu trage de timp, evaluîndu-şi situaţia. Masculul îşi intensifică eforturile, legănîndu-şi capul în timp ce se dă în spate, făcînd tot ce poate ca să-i atragă atenţia spre casa aceea frumoasă pe care a creat-o.

Îi ascult în timpul nopţii. Nu-i pot vedea - electricitatea a căzut acum două zile şi luminile de pe stradă sînt stinse. Aşa că-i ascult în beznă, închipuindu-mi. Picioarele de metal se freacă împreună ca să facă un scîrţîit puternic. Vela de la spinarea masculului zăngăne cînd şi-o depliază, apoi o pliază, apoi o depliază iarăşi, în ceea ce trebuie că este o manifestare sexuală. Aud o coadă cu ţinte scrîşnind pe o spinare ghimpoasă într-un soi de dezmierdare. Dinţii clănţăne pe metal - muşcături ale dragostei, poate (Leul îşi muşcă lecaica de gît în timp ce se împerechează, un act de agresiune pe care ea îl acceptă ca afecţiune). Ghearele se freacă de pielea metalică, zornăie pe solzii metalici. Asta, cred, este dragostea. Creaturile mele înţeleg dragostea.

Îmi imaginez un penis din tubulatură de cupru şi ştuţuri ce alunecă silenţios într-un canal căptuşit cu tablă subţire de la o cutie de răcoritoare. Iar apoi imaginaţia mea se năruie. Construcţia mea n-a făcut provizii de materiale necesare reproducerii: spermă, ovule. Ştiinţa m-a înşelat aici. Această parte depinde doar de creaturi.

Corpul îmi este epuizat. Nu dorm noaptea; durerea mă ţine trează. Mă doare peste tot, în pîntec, în sîni, în oase. Am renunţat la hrană. Cînd mănînc, durerile se intensifică un timp, iar apoi vomit. Nu pot să reţin nimic în stomac, aşa că am încetat să încerc.

Grafică - ALINA LEON

Cînd apare lumina dimineţii, este cenuşie, filtrată de negura ce acoperă cerul. Mă holbez pe fereastră, însă nu pot vedea masculul. Şi-a abandonat postul din capătul aleii. Mă uit de o oră sau mai mult, însă femela nu se mai plimbă tacticos. Au terminat unul cu altul?

Privesc din patul meu timp de cîteva ore, cu pătura învelindu-mi umerii. Uneori am febră şi îmbib pătura cu sudoare. Uneori am frisoane şi tremur sub pături. Deocamdată, pe alee nu se mai face nici o mişcare.

Îmi ia mai mult de o oră să cobor pe scări. Nu pot să mai cred că picioarele mă vor susţine, aşa că mă tîrăsc pe genunchi, croindu-mi drum prin cameră ca un copilaş prea mic ca să ştea în capul oaselor. Port pătura cu mine, înfăşurată în jurul umerilor ca o capă. În faţa scărilor mă odihnesc, apoi cobor încetişor, făcînd cîte un pas pe rînd.

Aleea e pustie. Grămada de capace de roţi sclipeşte în lumina albă a soarelui. Aranjamentul de hîrtii strălucitoare pare abandonat, lăsat pradă uitării. Trec de uşă. Dacă masculul ar goni spre mine, n-aş fi capabilă să fug. Mi-am folosit toate forţele ca să călătoresc atît de departe.

Aleea este liniştită. Reuşesc să mă ridic în picioare şi merg tîrşîit printre grămezile de hîrtii. Ochii îmi sînt încetoşaţi şi abia pot să văd cuvertura ce se leagănă la jumătatea aleii. Mă îndrept spre ea. Nu ştiu de ce am venit aici. Bănuiesc că vreau să văd.

Vreau să ştiu ce s-a întîmplat. Asta-i tot. Mă aplec şi trec pe dedesubtul cuverturii. În lumina slabă pot vedea o intrare în zidul de cărămidă. Ceva atîrnă de buiandrugul uşii. Este o formă bizară, spiralată. Cînd o ating, pot să simt o vibraţie estompată înăuntru, ca murmurul unui echipament îndepărtat. Îmi lipesc obrazul de ea şi pot să aud un cîntec grav, stabil şi liniştit.

Cînd eram mică, familia mea a vizitat litoralul, iar eu am petrecut ore întregi explorînd smîrcurile rămase după reflux. Printre grămezile de midii negre-albăstrui şi melci negri am descoperit oul depus de un rechin cu corn într-un smîrc. Avea o formă spiralată, ca acest ou, şi cînd l-am ţinut la lumină, am putut să văd un embrion mititel înăuntru. În timp ce priveam, embrionul s-a contractat, mişcîndu-se chiar dacă nu era cu adevărat viu.

Mă ghemuiesc în fundul aleii, cu pătura înfăşurată în jurul meu. Nu văd nici un motiv să mă mişc - la fel de bine pot să mor aici ca oriunde. Veghez oul, păstrîndu-l în siguranţă.

Uneori visez la viaţa mea din trecut. Poate că ar fi trebuit s-o fac altfel. Poate c-ar fi trebuit să fi fost mai puţin precaută, să mă fi grăbit pe firul de împerechere, să fi răspuns cîntecului cînd un mascul mă chema din umbrarul lui. Acum nu mai contează. Toate astea s-au dus, sînt în spatele nostru acum.

Timpul meu s-a terminat. Dinozauri şi oameni - timpul nostru s-a terminat. Vin vremuri noi. Noi tipuri de dragoste. Visez la viitor şi visele îmi sînt pline de zăngănitul ghearelor de metal.

Traducere - Cătălin TENIŢĂ

Gabriel Brăilă

INFERNUL

În sinea lui, nu considerase niciodată Bulevardul Cinci drept un vad prea bun, în ciuda faptului că se găsea aproape de centrul comercial.

Cunoscuților le arăta cioturile picioarelor aranjate într-o clinică ilegală și mormăia cu amărăciune:

– Sărăcie cumplită, frați, în sectorul meu...

Ai fi putut înnebuni. Bill, dacă n-ai fi știut că sunt alții mai pe șahat decît tine și mai ales dacă n-ai fi avut inermondul.

Priveai la stradă și în inermond strada era un fluviu solemn pe care navigau Carcasele țepene de scrotauri și plantele fantasmagorice ieșite din mintea ta.

Venea un tip bine, de exemplu d-nul Jones și lăsa în cutia de colectă cîțiva newdolarși și tu nu vedeai decît o pasăre sumbră, poate un delteryx, ce scăpa din gheare peștii scumpi ai anotimpului cald.

Te duceai sau ți se părea că te duci – era o problemă sublimă ce te răscolea indirect – și cînd te aplecai să ridici ghirlanda de pești îți vedeai picioarele întregi.

N-ar mai fi vrut să ai acea subsimțire care se tîra

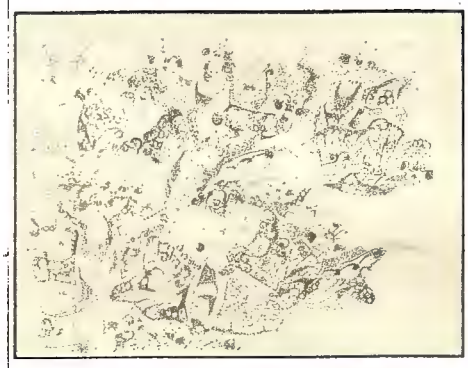

Grafică - ALINA LEON

în spatele conștientului tău trucat de inermond și care îți șoptea e o farsă, o deturnare de impulsuri nervoase, de prelucrare nenaturală a simțurilor oarecare.

La ora șase seara, cînd în mintea ta sorii psihedelici ai inermondului apuneau, apărea și Elisabeth.

Ți-era teamă, inermondul reacționa în consecință și, undeva la mijlocul fluviului, se zărea o spinare enorma de gigantostaceu întrerupînd ca o dună continuitatea apei. Dar dura doar o clipă apoi cercurile apei se linișteau.

Elisabeth se oprea lîngă tine, mirosea straniu a alga și sare și tu țipai aducîndu-ți aminte deodată adevarata ei față.

– Lasa dracului odată țipetele astea, stîrpitură beteagă!

Umbla undeva pe la occipital, întrerupea circuitul și tu Bill cădeai brusc în purgatoriul geometric al zgîrie-norilor, pe Bulevardul Cinci, loc nu prea bun.

Elisabeth lua cota și, înainte ca ultima rămășiță de viziune să se șteargă din lobii centrali, vedeai, dincolo de traficul Bulevardului, planînd păsări delteryx.

Lucrare premiată la „ATLANTYKRON 1994"

Interviu cu Octavian Teodorescu

„La vîrsta de 31 de ani am ajuns la concluzia că existența se poate reduce la trei lucruri esențiale"

Înființată în noiembrie 1985, sub titulatura „Vis", trupa practică o muzică soft-rock cu accente Dire Straits. În 1987 debutează la radio cu piesele „Un gînd aprins de dor", „Visătorul", „Aprinde-n inima-mi o rază". După plecarea cîtorva membri, se optează pentru un tobosar electronic, ceea ce a dus implicit și la schimbări de stil. Se schimbă numele trupei din „Vis" în „Octave". Stilul abordat de noua formulă: Octavian Teodorescu - Aurel Stanciu, oscilează între hard-rock, new-wave și rock progresiv. În anul 1992 apare primul album „Secretul Piramidelor", album ce face parte dintr-o trilogie. În anul 1993 se lansează a II-a parte a trilogiei, LP-ul „La porțile iubirii", iar anul 1994 aduce finalizarea, prin apariția discului „Dulce libertate".

- Octav, ne poți spune ce înțelegi tu prin science-fiction?

- Science-știință și Fiction-ficțiune. Apropierea acestor două cuvinte pare ciudată, deoarece știința este un lucru foarte riguros, exact, care ține mai mult de partea materială a lucrurilor, de legi fizice, iar ficțiunea ține de fantastic, de imaginație, de domeniul visului și al viitorului.

De-a lungul timpului, S.F. ul, acest stil care s-manifesta în artă, muzica literatură și film, a îmbrăcat diverse forme, s-a modificat a evoluat sau involuat. Cînd eram puști, mai visător decît acum, exista revista **„Știință și tehnică"**, ce trata în paginile ei subiecte ca *„Orașul anului 2000"* *„Mașina anului 2000"* *„Navêta cosmică interplanetară"*, etc. Îmi dau seama că revista era realizată pe baze științifice, făcută de oameni care aveau cunoștințe științifice și care într-un fel anticipau. Din păcate astăzi puține dintre acele previziuni s-au adeverit, de unde putem trage concluzia că adevăratul S.F. rămîne în timp, influențînd cunoștința oamenilor și nu hrănind doar foamea de senzație.

- Se spune că discurile formației Octave au o tentă S.F. Cum compui?

- Muzica vine de la o idee, idee care se coace în timp. Este rodul unei experiențe de o viață. La vîrsta de 31 de ani am ajuns la concluzia că existența se poate reduce la trei lucruri esențiale *(lucruri punctate de altfel în cele trei albume Octave)* - **VEȘNICIA**, deci posibilitatea individului de a crede că dincolo de viață se află „ceva" ce se cheamă spirit; **IUBIREA** - privită sub aspectul biblic: **LIBERTATE**, libertatea spiritului, libertatea ce o dobîndește un individ după ce a terminat cu ciclul reîncarnărilor, și are un caracter perfect. Fiecare individ se naște cu acest gen de libertate.

- Dintr-o discuție anterioară, aveți în particular, am înțeles că-ți place serialul „Star Trek"...

- După părerea mea este un film foarte bun. Am observat că are priză la public probabil

deoarece dincolo de tenta st. fiecare episod conține și o lecție de viață. Fiecare lucru de acolo te face să înțelegi, să meditezi, să asimilezi. Fiecare episod conține o pildă. Aici intervine diferența dintre **Star Trek** și **Captain Power**. **Captain Power** este un film de consum, în timp ce **Star Trek** conține lucruri care se referă la constituția conștiinței umane. Te învață cîte ceva despre sentimentele specifice omului, despre capacitățile acestuia de a rîde, a plînge etc.. Sînt lucruri care nu pot fi înlocuite de o mașină, ele țin de ființa umană. De asemenea, poți observa ușor că pe **„Entreprise"** există diferite generații și diferite specii, care totuși se înțeleg perfect.

- Dacă ți s-ar propune ca muzica de pe această trilogie Octave să constituie coloana sonoră a unui film, cum a-i primi oferta?

- Chiar mi s-a propus! Nu știu, sînt multe lucruri care mi se păreau realizabile și nu s-au realizat și invers. Dacă totuși va fi posibil, evident că mi-ar face plăcere. Și mi-aș dori să fie „ceva" care să respecte întrucîtva ideea pe care eu am imaginat-o pe aceste trei LP-uri. Mi-ar face mare plăcere, dar ar trebui să găsesc un **Spielberg** și un individ cu mulți bani.

- Referitor la influența muzicii electronice în muzica rock, ne poți spune cîte ceva?

- Acest compartiment, acest stil a apărut odată cu descoperirile științifice din domeniul instrumentelor muzicale. Sintetizatorul este un lucru apărut prin 1969-1970, iar dacă ai fi întrebat atunci un individ cum ar crede el că ar putea evolua sintetizatorul, puțini și-ar fi închipuit că astăzi într-o cutie neagră, de dimensiunile unui diplomat, poți avea sunetele unei orchestre întregi. A fost o mare aversiune împotriva pătrunderii sintetizatoarelor pe piață și impunerea lor ca instrument, mulți au spus că nu este uman. Greșit! Este perfect uman, mai ales că este evidențiată partea cea mai valoroasă a omului și anume creația, imaginația. Sintetizatorul (sau computerul) este un fel de prelungire a creierului uman și a capacității umane de a produce sunete.

Ideea muzicii electronice, după părerea mea, este om plus mașină.

A consemnat,
Dorina GHEORGHE

Aurelius Belei

INTERMEZZO PENTRU O DRAGOSTE ETERNĂ

Superbului Dan Merişca, cel pe care destinul nu m-a lăsat să-l întîlnesc.

Soarele alb răsărise.

Se împliniseră cele trei mii de rotaţii ale Alltunei, fortăreaţa din blocuri metalice şi roci enorme, ce zăgăzuia Oceanul Negru, stelar, împiedicîndu-l să inunde tărîmul Keroy cu îngrozitoarea putere a Răului.

Sosise şi Călătorul. Semn bun pentru viitorul Galaxiei. Înfruntînd numeroasele primejdii precum şi anii grei şi supărători ai Călătoarei, O adusese. Războinici de temut, împăraţi, vrăjitori şi înţelepţi, cu toţii aşteptau această clipă. A Revenirii.

Veneau din toate colţurile Galaxiei să O vadă. Dincolo de Porţi, pe sectoarele platformei – mamut, sosiseră deja Navele Corăbierilor Astrali; capsulele spiralate ale ceilor de pe Azzur, imensele corăbii evantai ale subloosilor, strălucitoare discuri de rubin ale fapturilor zburătoare din marginea Galaxiei... Venise pînă şi Mhuhazr, singurul urmaş al Majharr-ului, dinastia spiritelor războinice de pe Madronn – planeta de dincolo de pustiul de cenuşă – însoţit de o flotă de Distrugătoare. Brolys, Nypro, Rholl, planetele-satelit ale lui Rhumm. Soarele Verde, îşi uniseră forţele şi trimiseră mesagerii cu un Escalador blindat ce reuşise să treacă nevătămat prin ţinutul misterios al curenţilor magnetici.

Cu toţii veniseră să o vadă, să o simtă. Era o clipă unică şi nimeni nu voia să rateze o asemenea ocazie. Galaxia se stingea încetul cu încetul. Şi clipa aceea a Revenirii îi putea salva, le putea mîntui sufletele, aşteptările... Se spunea că e Frumoasă, Strălucitoare şi Magică. Bătrînii povesteau că înfruntase mulţi bărbaţi puternici, minţi luminate, aşi ai magiei, biruindu-i pe toţi cu puterea Ei stranie. Acolo unde era Ea se năştea Pacea. În preajma Ei oceanele de vise ţesuiau cele mai sensibile şi delicate semne ale sufletelor, semne predestinate frumosului şi înaltelor aspiraţii spre Bine, zdrobind îngrozitoarele construcţii ale Răului.

Highlanderii desciniseră Porţile, lăsînd să curgă înauntru un fluviu de fiinţe diferite puţin de sistemele standard de control genetic ale Galaxiei. Filtrele absorbante intrară în funcţiune prelucrînd doza anormală de noxe şi radiaţii emisă de suprastructurile orbitoare ale Navelor, ce parcă dominau de pe platforma-mamut întreg cerul.

În imensa Sală a Nemuririi, aşteptînd din moment în moment să o vadă pe Cea-Minunată-Fără-De-Pereche, nerăbdarea le cuprindea trupurile.

Cînd apăru Călătorul, o ploaie de lumini fermecătoare îi scăldară pe toţi. O adevărată feerie de străluciri şi culori minunate li se desfăşura în faţa ochilor. Turnuri de marmură albă alcătuiau perdele delicate în care scînteiau ametitor mii de cristale. O fantastică dantelărie sclipitoare o împodobea de jur împrejur, într-un chip nemaivăzut.

Cu toţii amuţiră înmărmuriţi de atîta frumuseţe.

Vocea Călătorului îi învălui cu reverberaţii puternice.

– M-am întors. Am adus-O înapoi, căci cei de Dincolo erau prea cruzi şi indiferenţi ca să O poată admira, să o poată iubi. Esenţa vieţii e să-i poţi ajuta şi pe Ceilalţi semeni, indiferent de dimensiunile Universului în care se află. Dincolo, însă Ea nu şi-a atins menirea. Am adus-o înapoi. O meritaţi, căci Pacea din sufletele voastre acum a dorit-o cu adevărat! Fie ca Ea să rămînă Aici pentru totdeauna!

O sărută fugar şi O ridică în mîini deasupra capului.

– Mîntuieşte-ne Doamne!

Focuri şi fulgere ţîşniră în toate părţile, cerul sclipi înfăşurat într-un abur de negură. Universul plezni dureros şi dintr-odată totul, adunat cu putere astrală, dispăru în nimic. Rămase doar Ea: Speranţa. Un fluture superb de curcubeu, în adîncul căruia pulsa plăpîndă, dar fericită ca un nou născut, o inimă. Albastră, Frumoasă, Strălucitoare şi Magică.

Terra.

DREPTUL LA REPLICĂ

STIMATĂ REDACŢIE,

Constat că intervenţia mea, publicată în JSF 87, nu a fost chiar inutilă, dovadă că, în 2-3 rînduri, am devenit nume de o (anumită) referinţă.

Mărturisesc că polemica în presă mă fascinează încă din copilărie, cînd în „România literară" a tatei citeam numai pagina a doua, ce găzduia un suculent dialog între Fănuş Neagu şi Eugen Barbu. (Fiind *„cadru didactic... care n-are ce face"* (citatul este din scrisoarea d-lui Nicolae C.Ariton), profit de ocazie şi-i dau ca temă deducerea vîrstei mele (de care pare realmente interesat), pe baza indicilor oferite mai sus. Termen: o lună de zile).

Revenind la fascinaţia pre-adolescentină, mărturisesc că m-a impresionat pînă la iritare precizia diagnosticului d-lui Ariton referitoare la *„stresul profesional"* care m-a transformat în *„vînător de greşeli"* şi *„calamitate"*, care, fiind *„lipsită de preocupări intelectuale"* (sic!), stă cît este de ziua de lungă cu Jurnalul SF în faţă şi caută erori. (Desigur, toate citatele sînt preluate din scrisoarea domniei sale).

Cîtă fineţe şi profunzime psihologică! Cît discernămînt în sintetizarea mizerei mele existenţe pusă în slujba răului (a se citi: subminarea JSF)! Vă mulţumesc, domnule Ariton, pentru relevarea sensului vieţii mele! (Ca să nu mai vorbesc de tuşele intelectuale, aruncate cu indiferenţă - vezi A. Huxley cu a sa **„Cea mai bună dintre lumi"** (probabil **„Brave New World"**, sau **„Brava lume nouă"** cum s-au referit la ea nişte pigmei ca Ion Hobana şi Florin Manolescu), ca şi explicarea ezotericului termen *„contrautopie = distopie"*.)

Cu invidie, recunosc, că mi-am spus în sinea mea: *„Cînd oare voi ajunge şi eu un retor de talia domnului Ariton?"*

Da, domnule Ariton, aveţi perfectă dreptate şi-mi fac mea culpa. Nu-l cunosc pe Matei Donea şi nu ştiu (şi nici nu bănuiesc) condiţiile extrem de dure în care acesta trăieşte. Pentru aceea, vă sugerez domniei voastre şi redactorilor JSF publicarea unui număr special, scris de către oameni care trăiesc în condiţii extrem de dure (am chiar şi o propunere concretă: Centrul de reeducare a minorilor Pinocchio, din Bucureşti), care în felul acesta să şteargă ceva din afrontul adus prin intervenţia-mea anterioară. La urma urmei, şi ei sînt ai noştri!

În încheiere, stimate d-le Ariton, nefiind prea sigură dacă sînteţi gerontofil, sau pur şi simplu psihologia feminină să constituie un mister pentru dvs. (Lăsaţi-mă să vă dau un sfat dezinteresat: dacă doriţi să cuceriţi o femeie, oferiţi-i o floare, nu o cafea... decît dacă bineînţeles, vă interesează cu adevărat femeile trecute de 35 de ani...), vă mulţumesc pentru atenţia acordată persoanei mele şi mă adresez în rîndurile ce urmează **redactorilor Jurnalului SF:**

Stimaţi redactori - *„Amicus Plato, sed magis amica veritas"* (vedeţi ce *„perversă"*, *„colerică"*, *„extrovertă"* (citatele provin dintr-o sursă cunoscută de acum) sînt, încît nu mă pot abţine de la tonul profesoral?).

– Ştiind cu toţii ce înseamnă asta, sper din toată inima că domnul Ariton (altfel colaborator regulat al dvs) nu a fost un simplu cîine de pază, gata să-i muşte pe cei care ridică tonul la stăpîn.

Anterioara mea scrisoare a avut unicul scop de a pune capăt eronilor de informare dintr-un articol prost. Nu mă interesa cine a scris articolul cu pricina (după cum am menţionat şi în maxima lui Aristotel de mai sus), dar acesta conţinea neadevăruri. Nu este o deformaţie profesională, ci pur şi simplu un simţ suplimentar (tot aşa cum dl. Ariton, familiar se pare cu literatura anglo-saxonă, ar simţi imediat că este ceva în neregulă cu ortografierea numelui Isac Aasimov).

De asemenea, nu am făcut referiri la calitatea textelor, sau la opiniile vizavi de literatură ale unor indivizi. Sînt părerile lor personale şi înţeleg să le accept ca atare (chiar dacă mă pufneşte rîsul citind afirmaţii de genul: *„roman romanţios (sic!) specific romantismului feminin* (care o fi specificul romantismului masculin?)... *mascat sub umanism veşted ce caracteriza anii '60 (afirmaţie ce denotă o cultură SF bazată pe autorii sovietici publicaţi în perioada respectivă în România"*).

Deci, respectînd dreptul la opinie, vreau să vă mărturisesc că mă îngrijorează mai degrabă intoleranţa care, într-un bun spirit comunist, nu acceptă părerile altora, considerînd că este mai presus de orice greşeală şi concluzionează prin *„ne critici, înseamnă că eşti împotriva noastră"*.

Mă îngrijorează cu atît mai mult cu cît se manifestă în interiorul unui grup de oameni pe care îi bănuim cu adevărat intraţi în viitor şi avînd mentalităţi de cu totul altă natură, iar semnalul de alarmă ar trebui tras în primul rînd de Dvs., în calitate de redactori ai unei reviste ce se doreşte profesionistă şi nu doar „primul fanzin al ţării".

Deşi vă promit că voi mai reveni şi cu alte epistole, în cazuri ce prezintă interes pentru mine, regret faptul că scrisoarea de faţă nu a avut un scop mai nobil decît mirarea mea vizavi de refuzul de a fi mai buni, şi închei sperînd din toată inima ca acesta să nu fie un simptom general al societăţii.

Mult succes!

Cu stimă,
Mioara NEGULESCU

FILE DIN ISTORIA MODERNĂ A LITERATURII SF ANGLO - SAXONE

Nicolae C. Ariton

31. Autorii americani de SF au ciudățeniile lor. Una dintre ele este aceea că, din cînd în cînd, îi apucă mania refuzului de a autoriza reeditarea unor nuvele sau romane, cîteodată zeci de ani. De exemplu, **Catherine Moore**, a refuzat pînă în anul 1974, republicarea nuvelei **QUEST OF THE STAR-STONE**, scrisă în colaborare cu **Henry Kuttner**, publicată în 1937, în **WERIRD TALES**, și despre care am discutat în episodul trecut al serialului nostru. Tot **Catherine Moore** s-a opus reeditării unei aventuri a personajului său **Northwest Smith**, pe care o scrisese în colaborare cu **Forrest J. Akerman, NYMPH OF DARKNESS**, publicată în anul 1935, într-un număr special al revistei **FANTASY MAGAZINE**. Se spune că fanii au traversat pe jos **Statele Unite** pentru a-și putea procura un exemplar din acest număr devenit mitic. Povestirea este însoțită de un desen realizat de către **Catherine Moore**, reprezentîndu-l pe **Northwest Smith** ținînd în brațe o formă feminină și fantomatică. Toată lumea a fost de acord că Moore scrie mult mai bine decît desenează! Această aventură a lui **Northwest Smith** se desfășoara pe Venus. Aventurierul spațiului se plimba prin noapte și aude zgomotele unei [illegible] dar nu-i poate zări pe

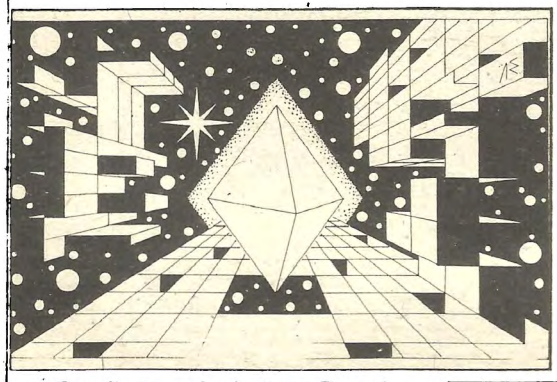

Grafică - Aurelius Belei

urmăritori. Pînă la urmă, atras de o respirație sufocată, reușește să prindă în brațe un corp invizibil și dezbrăcat (cum altfel?) de femeie. Află că persoana mai sus menționată este **Nyusa** (specialiștii afirmă că numele nu este altceva decît un joc de cuvinte aparținînd lui **Akerman: Nyusa = N.Y. U.S.A.**, adică New York U.S.A.), fiica unui pămîntean și a unei entități extra-terestre, numită **Noirceur**. O sectă secretă venusiană, **Nov**, adora această divinitate și **Nyusa**, care executa un dans sacru în templu ascuns al acestora, îl ascunde pe **Northwest Smith** de privirile asistenței. Dar, în timpul ceremoniei, pămînteanul este descoperit și membrii secte **Nov** hotărăsc lichidarea lui. Executantul ar trebui să fie chiar **Nyusa**, care nu face altceva decît să-și apere puterile dobîndite de la mama ei, altfel încît **Norcieur** cobora peste asistența îngrozita. **Northwest Smith** va putea astfel să părăsească templul, urmînd-o pe **Nyusa** pe o scară invizibilă. Înainte de a pleca, ea își abandonează corpul nud în brațele terrianului, textul sugerînd astfel, ce-i drept fără să o spună direct, că ea s-a dăruit lui.

THE CIRCUS OF DR LAO (1953) este un roman care a apărut direct în librării. Autorul său, **Charles G. Finney** este un ziarist american, născut în anul 1905. A petrecut doi ani în armata americană din China, rămînînd cu o adevărată slăbiciune pentru orientalism. Tema romanului este interesantă: circul lui **Dr Lao** sosește într-un mic oraș din Arizona. Localnicii descoperă cu stupoare că în cușitle acestuia se aflau monștri și semi-zei din antichitate. Dar după spectacol, viața cotidiană își reia cursul obișnuit, pentru că, în fond, nu era vorba decît de un simplu circ. Romanul a fost ecranizat în anul 1963, sub titlul **THE SEVEN FACES OF DR LAO**, iar **Ray Bradbury** a recunoscut că a fost influențat de opera lui Finney.

Dar SF-ul anglo-saxon nu înseamnă doar **Statele Unite**, să traversăm oceanul și să ne oprim în Anglia. Aici a fost publicat, în **anul 1934, primul săptămînal SF, numit SCOOPS**, avînd subtitlul **„Jurnalul de mîine"**. Numărul 1, publicat la **10 februarie 1934**, cu o copertă care „arată" o adevărată hoardă de roboți uriași, dintre care unul [illegible] un nefericit semen de-al nostru, îmbrăcat în pijama. Audiența acestei experiențe a durat doar 20 de săptămîni. Abia în cursul anului 1937, a fost creată, de către **Walter H. Gillings**, prima adevărată revistă SF engleză, din această perioadă premergătoare celui de-al doilea război mondial. Titlul acesteia era **TALES OF WONDER**.

În sumarul din numărul 1, autori britanici: ***John Russel Feran, Festus Pragnell, John Beynon* și *Eric Frank Russel***.

Revista era trimestrială și a apărut pînă [illegible] anului 1942, cînd plecarea lui

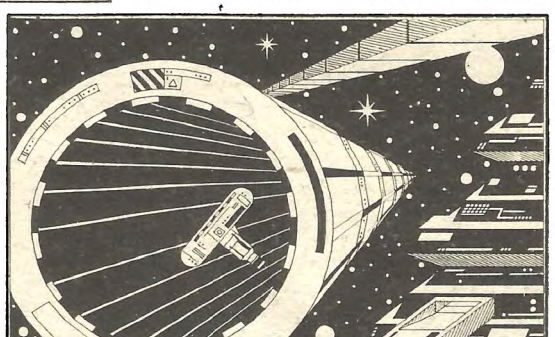

Gillings în război, a pus capăt carierei sale. Pe parcursul a patru numere, în anul 1938, cîțiva autori americani sînt publicați: **Dr. Keller, Edmond Hamilton, Stanton A. Coblentz**. În știință, ca semnatar al unui articol, **Arthur C. Clarke**. În anul 1938, încurajat de succesul acestei prime reviste, **Walter H. Gillings** încearcă editarea unui alt pulp, consacrat subgenului science fantasy, botezat clar **FANTASY**, cu subtitlul **„Palpitante science-fiction"**. Revista nu a apărut decît în trei numere, unul în anul 1938 și două în 1939. În paginile sale, aceiași autori din **TALES OF WONDER**, alături de care mai semnează **J.M. Walsh** și **S. Fowler Wright**.

În librării apar mai multe romane, semnate de scriitori englezi, și care merită să fie prezentate. Mai întîi, **BEFORE THE DAWN**, un remarcabil roman preistoric, scris de matematicianul scoțian **John Taine**. Numele său adevărat era **Eric Temple Bell** și se născuse la Aberdeen, la 7 februarie 1883, stabilindu-se în USA din 1902. A predat la mai multe universități, printre care și la Harvard. A murit în anul 1969.

BEFORE THE DAWN este povestea unui grup de savanți care au reușit să fabrice un aparat de viziune temporală. Inventatorii săi îl utilizează pentru a face cercetări pentru a descoperi motivele dispariției dinozaurilor uriași. Unul dintre aceștia, un **„Tyrannosaurus rex"**, supranumit de observatorii săi **Belshazzar**, este eroul acestui roman. Lupta sa pentru supraviețuire, folosirea inteligenței reduse și a forței sale colosale, cataclismele care făceau ravagii pe pămîntul acelor timpuri, sînt cîteva din elementele dramatice folosite cu talent de către autor.

Sydney Fowler Wright s-a născut în Anglia, la 6 ianuarie 1847. A scris foarte mult, în special în domeniile fantastic și science-fiction. **S. Fowler Wright** a fost în permanență foarte ostil controlului nașterilor și a altor libertăți privind morala! Personal a avut 6 copii cu prima soție și 4 cu a doua!

Aproape în toate scrierile sale, lupta cu ardoare contra ideii de „planning familial". În anul 1938, publică **THE AVENTURE OF WYNDHAM SMITH**, care este o anticipație clasică. Un bărbat al timpurilor noastre, **Wyndham Smith**, internat într-un spital, este atras într-un viitor foarte îndepărtat. Aici descoperă o civilizație care atinsese un perfect nivel de dezvoltare tehnologică și, în ochii autorului, o completă degradare morală, deoarece practica un control riguros al nașterilor. Toate femeile au dreptul de a avea 3 copii. Dacă îl fac și pe al patrulea, mama și copilul sînt executați. Și totuși o mamă reușește performanța de a face șase copii, abia la ultimul autoritățile descoperind ilegalitatea. Doar ultimul născut reușește să fie salvat de mama eroină, fiind „amestecat" într-o creșă. Guvernul nu reușește să afle identitatea „bastardului", cu toate că la un moment dat, vehicula ideea de a ucide toți copiii din creșă. În final renunță, din fericire. Douăzeci de ani mai tîrziu, o tînără, **Vineta**, copilul mult căutat de autorități, este bîntuită de idei liberale. În timp ce toată rasa umană hotărîse o sinucidere comună din cauza viitorului care nu le oferea nimic bun, **Vineta** îl convinge pe **Wyndham Smith** să se retragă în mijlocul naturii și să trăiască după percepte sălbatice din toate punctele de vedere. Prima parte a romanului este plictisitoare dar, în revanșă, a doua parte se citește cu sufletul la gură din cauza urmării palpitante care are loc între personajele prezentate mai sus și roboții care primiseră misiunea de a-i anihila.

Tot în anul 1938, apare și trilogia lui **C.S. Lewis, OUT OF THE SILENCE PLANET**, urmată, în 1943, de **PERELANDRA**, și în 1945 de **THE HIDEOUS STRENGTH**. Dar despre **Clyde Staple Lewis** și trilogia sa în episodul următor.

(VA URMA)

PLANETE ȘI SATELIȚI de N. GECSE

JURNALUL SF

Alina !
Zău așa
Aproximativ
Asemeni
SI
Teren de mlaștă
Scable
Bănuță Adrian
Încîlcit
Boală
Din Atica
Măsură de sunet
Țară asiatică
Crenguță
100 m²
Rodiu
Secat
Acum !
Stele variabile
Marini !
Rele
Cap de bour
Tejghea
Nune !
Iezer
Pavaj de bitum
Pocit
Ține
Căruțe
Vest
Satu Mare
Gri
Cheiner (inv.)
Stradelă
Aer străin
Mihai Pavelescu
Întreprinderea Administrației Locative
Boală
Ene !
Figură
A scuza
Banca pe bani
Bismut
Afară (sport)
Rîu
Capabilă
Trib nipon
234 șoimi
Gol
Bănuț
A sta-n cale
Ușițe !
Tittu nobiliar
Descris
Umedă